

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1932

Αρ. 454

τοξ 90v

21537: Tim. Im. very

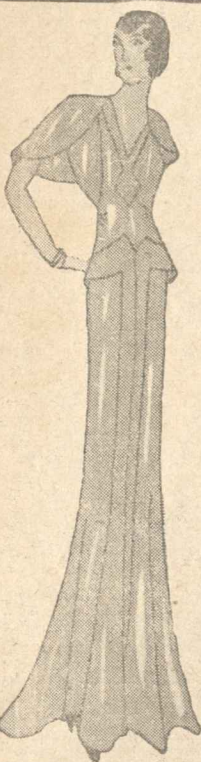

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΕΩΤΑ

ΑΠΟΘΗΚΗ ΜΕΤΑΞΕΩΤΩΝ
ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΗΤΕΡΩΝ ΕΛΛΗΝ-
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
Προσφιλίστην ποιότητα χρωματισμών
ΚΡΕΤΤΕ-ΣΤΗ - ΖΩΡΖΕΤ
ΣΑΤΕΝ - ΜΑΡΟΚΕΝ
Σταλς ποιο μοντέρνως αποχρώσεως
ΑΙ ΤΙΜΑΙ ΜΑΣ ΑΣΥΝΔΕΣΜΩΤΑΙ

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
Έρμου 3.
Πλατεία Συντάγματος.

Κάθε κομψή Κυρία δεν πρέπει να βια-
σθῇ να ράψῃ τὰ φορέματά της. Ἄς ἐπι-
σκεφθῇ τὸν **ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ** τῆς δι-
πλωματούχου μεδίστας

Δ^ΑΟΣ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α.

Θα εὕρῃ ὅλα τὰ τελευταία μοντέλλα
τῆς χειμερινῆς σαιζὸν με χάρι. Παριζιάνι-
κο γούστο καὶ τιμὰς λογικὰς.

Γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι καὶ ἀπὸ
τὰς ἐπαρχίας ἐπὶ μέτρῳ.

ΚΟΡΣΕΔΕΣ
ΖΩΝΑΙ ΕΛΑΣΤΙΚΑΙ
ΜΑΙΛΛΟΤΣ
ΚΑΛΤΣΑΙ ΕΛΑΣΤΙΚΑΙ
ΖΩΝΑΙ ΙΑΤΡΙΚΑΙ
ΤΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
CLAUVERIE - PARIS
...ΗΛΕΠΙΔΕΣΜΟΙ
15 ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 15
ΠΛΗΣΙΟΝ ΣΤΑΘΜΟΝ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Α.Δ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΙΔΙΚΟΝ

Chlorodont

Ἡ ὀδοντόπαστα Χλωροδόντ ἥτις χρησιμοποιοῦται παγκοσμίως διὰ τὴν περιποίησιν τοῦ στόματος καὶ τὴν ἀποκρίσιν ὀρίων, ὀρίων καὶ λευκῶν ὀδόντων. Ἐν Γερμανίᾳ πωλεῖται καὶ μεταχειρίζονται καθημερινὰς 6.000.000 ἄνθρωποι.

Εἰς 3 Φυσικοὺς Χρωματισμοὺς

Εἶνε πολλὸν φυσικὸν μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν σας ἐκ τῆς ἐξοχῆς καὶ νὰ ταυρίσαστε μετὰ τὴν ἡλιοκαμένην ἐπιδερμίδα σας ἓνα ὁμογενὲς χρομὰ τὰ χεῖλιά σας.

Δουτὸν τὸ μυστικὸν τοῦ Rouge Michel εἶνε ὅτι τὸ χρομὰ τοῦ ὁμογενὲς μετὰ κάθε χροῖαν προσώπου καὶ εἰς κάθε περίστασιν, διότι ἡ ἰδιότης τοῦ χρομὸς βάσις καὶ χροῖα ἀδύναμι τὸ δικό σας χρομὰ σὺν ἐνθῆμα, σὺν ἔρωτι.

Τὸ Rouge Michel, εἰς τρεῖς φυσικοὺς καὶ ὁμογενεῖς χρωματισμοὺς, οὔτε λιπαρὸν, οὔτε σκληρὸν.

Τὸ Rouge Michel φυλάσσει τὰ χεῖλιά μαλακὰ καὶ ἐλαστικά.

Τὸ Rouge Michel θὰ διαρκέσῃ πέντε φορὰς περισσότερον ἀπὸ τὰ συνήθεις rouge χειλῶν.

Τὸ Rouge Michel εἶνε κατὰ τὸ ἴδιον, διότι μετὰ τὸ Michel ὁμογενεῖς, ἀλλὰ ὁμορφαινέται.

Τὸ Rouge Michel θὰ τὸ βρῆτε εἰς τρεῖς φυσικοὺς χρωματισμοὺς. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Καταστήματα, Φαρμακεία, Μικροπωλῆς καὶ Τήρια.

Ἀντιπροσωπεῖα καὶ παρὰκαταθήκη Ε. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, Μαρμαρῶν 42 - Ἀθήναι.

Πρὸς ἀποφυγὴν ἀπομιμήσεως, τὸ Rouge Michel εἶνε κατατεταγμένον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 40131518121 πράξεως καταθέσεως Ὑπουργίου Οἰκονομίας.

Ἡ ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

εἶνε νὰ βάψετε μόναι Σας
τὰ περσινὰ Σας φορέματα με
τὰς Γερμανικὰς Βαφὰς

ARTI

Αἱ Βαφαὶ ARTI κάνουν
τὰ παλαιὰ φορέματα καὶ
νεύργια καὶ μεδέρνα. Ἐπιτυ-
χία ἀφάνταστος. Χρῆσις ἀ-
πλουστάτη. Ὅδηγία Ἑλλη-
νιστῶ. Αἱ Βαφαὶ ARTI ἐτι-
μήθησαν μετὰ τὸ Μέγα Βρα-
δεῖον τῆς τελευταίας Ἐκθέ-
σεως. Πωλεῖνται στὰ ἔμπο-
ρικά καὶ τὰ φαρμακεία.

Συνιστῶμεν τὴν **ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ** τοῦ κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ. Ὑψηλῆς
τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανε-
πιστημίῳ.
Μενάνδρου 27-Ἀθήναι, Τηλ. 1-60

ΧΟΡΟΙ

Σχολὴ Χορῶν

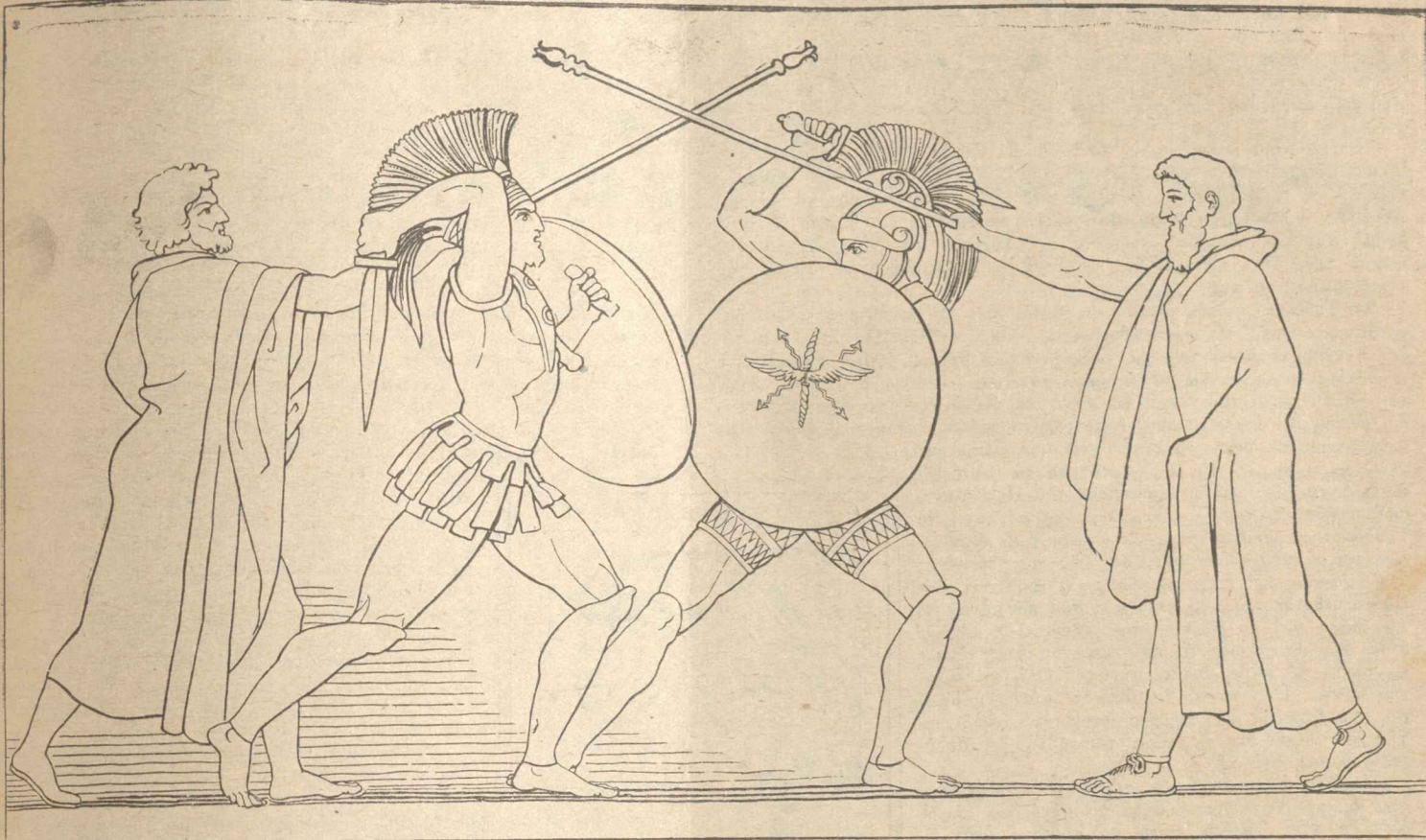
ΣΠΛΕΝΤΙ

Μ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐδουάρδου Δ' 18

Ἡ μεγαλειτέρα καὶ ἐπι-
τέρα σχολὴ χορῶν τῆς
πόλεως.

Σύστημα τελείως καὶ
χρῆσις διδασκαλίας ἐκείνης
τῆς **ΝΕΩΝ ΧΟΡΩΝ** καὶ
σκέλων καὶ διδασκαλίας
ἰδιαιτέραι ἀπὸ καὶ
σαι διὰ κυρίας καὶ ἀνδρῶν.
Μαθήματα μερικοῦ
καὶ **ΟΧΙ ΟΜΑΔΙΚΑ** καὶ
ἑλὼν τὴν ἡμέραν καὶ
οἶκον. Χοροὶ: ΤΡΙΤΟΝ
ΠΕΜΠΤΗΝ 6 1/2 - 8
ΚΥΡΙΑΚΗΝ 3-5

Οἱ κήρυκες τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Τρώων σταματοῦν τὴ μονομαχίαν Αἰάντος καὶ Ἑκτορος.

(Ἔργον τοῦ Φλάμιαν).

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ ABEL HERMANT

Ο ΘΡΥΛΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΤΖΟΒΑΝΝΙ ΑΠΟ ΤΟ ΒΕΣΠΙΝΙΑΝΟ

Ἄν καὶ ὁ συννοικισμὸς τοῦ Βεσπινιάνου ἦταν τόσο ἀσήμενος, ζού-
σαν ἐκεῖ, στὰ παλιὰ τὰ χρόνια, μερικὲς οἰκογένειες, πολλὲς πλοῦσιες.
Μὰ ἀπ' αὐτὰς λοιπὸν εἶχε ἓνα παλληκάρι ποὺ ἔδινε τίς πὰς λαμπρὰς
ἐλπίδες καὶ προκαλοῦσε τὸ θαυμασμὸν ὅλων.

Ὁ Τζοβάννι — ἔτσι τὸν ἔλεγαν — ἦταν τόσο ὁμορφος καὶ τόσο
καλακαμμένος, ὥστε καὶ οἱ μεγαλειτέροι καλλιτέχνες δὲν εἶχαν φαν-
τασθεῖ ποτὲ ἐνθῶς μετὰ τόσο γρηγορητικὴν γραμμὴν καὶ μετὰ τόσο συ-
νωπαστικὴν ἐκφράσιν. Τὰ μάτια του εἶχαν χρομὰ χλωμῆς βιολέττας
καὶ τὸ βλέμμα του θύμιζε ὀνειρεμένα ἀράματα.

Μὰ δὲν τὸν θαύμαζαν μόνο γι' αὐτὴ τὴν φαντασίαν καὶ πρόσκαρην
ὁμορφίαν του. Ἦταν τόσο καλὸς, τόσο συνετικός, ποὺ κανεὶς ποτὲ
δὲν θύμιζαν νὰ τὸν εἶχε παρακαλέσει γιὰ κατὰ τοῦ κάκου. Σκοῦτιζε
πάντα πρόθυμα τὰ δόξακα ἐκεῖνον ποὺ ἔβλιναν καὶ ὅταν ἀκόμα δὲν
τοὺς ἤξερε καθόλου.

Μὰ οὔτε καὶ γιὰ τὴν καλοσύνην του καὶ γιὰ τὴν ἀτέραντη εὐ-
σπλαγχνίαν του εἶχε γίνῃ ἐνδοξος στὸ Βεσπινιάνο καὶ σ' αὐτὴ ἀκόμα
τὴ Φλωρεντία.

Ὅλη αὐτὴ τὴ δόξα τὴν εἶχε ἀποκτήσει, γιατί εἶχε κατορθώσει
νὰ ἐξυμῶσθαι τὸ πνεῦμα τοῦ πᾶντος ἀπ' τ' ἀνθρώπων. Ὁ
αὐτὸς κόσμος δὲν ἐνδιέφερε τὴ μεγάλην ψυχὴ τοῦ Τζο-
βάννι, ποὺ εἶχε ἀπελευθερωθεῖ ἀπ' τὸ βάρος τοῦ σώ-
ματος τῆς, πρὶν νὰ τὸ κάνει ὁ λιτωτὴς θάνατος. Δὲν
νομιζόταν γιὰ τὸν ἔρωτα, ὁ ὁποῖος ὅσοις δὲν ἀπαγο-
ρεῖται καθόλου σ' αὐτὴ τὴν ηλικία. Δὲν νομιζόταν γιὰ
τὴν φιλία, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν μεγαλειότητα τοῦ καλῶς καὶ ἀπὸ
λαοῦ τὸν νέον. Ἄν οἱ συγγενεῖς του δὲν ἀνησυχού-
σαν καὶ δὲν τὸν ἔβλεπαν σχεδὸν διὰ τῆς βίας νὰ τρώ-
ναι καὶ πίνει, χωρὶς ἄλλο ὁ Τζοβάννι ἀπ' τὸ Βεσπινιάνο,
θὰ ἐξεχόσας νὰ φάῃ καὶ νὰ πῇ, γιατί μοναχὰ τὸ αἰ-
νὰ πράγματα τὸν ἐνδιέφεραν.

Ἐπειδὴ ἤθελε νὰ γίνῃ μοναχός, ὁ πατέρας του τὸν
ἐπέτρεπε νὰ σπουδάζῃ θεολογίαν στὸ περίφημον Πανεπι-
στήμιον τῆς Πάδουας. Ἐκεῖ καὶ οἱ συμφοιτηταί του καὶ
οἱ καθηγηταὶ του τὸν δέχτηκαν μετὰ τὸν ἴδιον σεβασμὸν
καὶ μόνο ἓνας ἀπ' αὐτοὺς δειχτικὴς κατὰς ἐπαφωτικῶς
ἀνέναντί του. Ἦταν ἓνας ἄνθρωπος τρομερὰ ἀσχη-
μὸς καὶ ἀποκοροιστικός, ὀνομαζόμενος Ρενώ ντὲ Μπρέ-
ντι, ὁ ὁποῖος εἶχε γεμάτῳ κρεατοφιλῆς τὸ πρόσωπό
του καὶ ὁποῖος γνιόνταν κομμάκι, φορῶντας, σὲ κάθε

ἐποχὴ τοῦ χρόνου, μιὰ βαρεῖα γούνα. Ἦταν καὶ αὐτὸς ποὺ σοφὸς
καὶ θὰ μπορούσε, σὺν τῷ Τζοβάννι, νὰ ἀπολαμβάνῃ ζωντανὸς ἀνάμνη-
σιν τὸν Παράδεισον. Ἐκεῖνος ὅμως ζούσε σὺν τὸν ποτὶν τυχόντα, δὲν
περιφρονούσε καθόλου τίς κοινὲς ἀπολάσεις καὶ δὲν φυλάσσει ἐν-
λόγιστα ἀπὸ τῶν μικρῶς ἐννοειῶν καὶ ἀβιότητες τῆς ζωῆς. Ἦλεγε μὰ-
λιστα πὺς τὸ Θεὸ μοναχὰ ἀπ' τὸ ἐλπίγειο ἔργο του τὸν ἔφερον καὶ
γι' αὐτὸ ἔδινε μεγαλειότητα σημασία σ' ἓνα αἰσθημα ἀνθρώπου, παρὰ
σὲ μιὰ ἀσπὴν ὑπερφύσθη. Ἰσχυρίζονταν πὺς ὁ σκοπὸς τοῦ Θεοῦ
δὲν ἦταν νὰ γίνοντο οἱ ἄνθρωποι ἄγγελοι, παρὰ νὰ μένοντο οἱ ἄγγε-
λοι ἄγγελοι καὶ οἱ ἄνθρωποι ἄνθρωποι, καὶ δὲν ἐθαίμαζε καθόλου
τὸν Τζοβάννι ἀπ' τὸ Βεσπινιάνο, ποὺ ἐνῶ ἦταν ἄνθρωπος, παρουσια-
ζόταν γιὰ ἄγγελος.

Ὁ Τζοβάννι ἔδωκε τότε ἓνα ὑψηλὸν παράδειγμα ταπεινοφροσύ-
νης. Γιατί, ἀπὸ τὴν δυσχερεστὴν ἐναντίον τοῦ δασκάλου του αὐτοῦ,
ποὺ ἦταν ὁ μόνος, ὁ ὁποῖος δὲν τὸν θαύμαζε, ἔδειχνε σ' αὐτὸν ἓνα
σεβασμὸν καὶ μιὰ ἐμπροσθέν, ἐξομολογιστὴ. Ἀκούγε καὶ ἀνταποκρί-
νεται τὰ παραμικρὰ λόγια τοῦ Ρενώ καὶ ἔπειτα τὰ μελετῶσε μέσῳ τῆς
μοναχικῆς του. Ἐνὰ βράδυ μάλιστα δὲν πτόρεσε νὰ κοιμηθῇ καθόλου,
γιατὶ ὁ γέρος δάσκαλος εἶχε πει: «Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ κανονίσῃ
μόνος του τὴν μοῖρὰ του. Δὲν μπορεῖ νὰ ἐξερῇ κανεὶς
ἀπ' τῆς πλεονεξίας τῆς...»

Λοιπὸν, ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες, τὰ λόγια αὐτὰ ἐ-
παληθεύσαν.

Ὁ Τζοβάννι περνοῦσε συχνὰ κατὰ ἀπ' τῆς σποῆς
ποὺ βροχόταν σταθερὸς δρόμος τῆς Πάδουας καὶ ποὺ
τὴν κάκων νὰ μοῖσθῃ ἢ ἓνα μεγάλο μοναστήριον. Ἐ-
κεῖ ποτὲ τὸν περιπατοῦν τοῦ μόνος, ὅποτε διαβά-
ζοντας ἓνα βιβλίον καὶ ὅποτε βιβλιομένης σὲ σκέψεις.
Τὰ ἀντικείμενα ποὺ ὑπῆρχαν γύρω του δὲν τὸν ἀτα-
σολοῦσαν καθόλου, γιατί δὲν τὰ ἔβλεπε καὶ μποροῦ-
σαν νὰ ὑπονοῦν στὸ δρόμο τοῦ ὁλοκλήρου μέγαρου, χω-
ρὶς ν' ἀντιληφθῇ ὅτε ποτὲ ἔρχοντο τὰ θεμέλια τοῦς,
ὅτε ποτὲ χτίστηκαν καὶ τελείωσαν. Μὰ τὰ χλωμὰ του
μάτια ἦσαν ἐπὶ τὸν ὁμορφὸν ἀκόμα, γιατί χάνοντο
σὲ ὑπερκόσμιες ἐνταναίσεις.

Μιὰ μέρα, καθὼς ἔκανε τὸ συνήθειον τῶν προ-
ποσῶν, παρατήρησε ἑσπῶς ἀπ' τὴν σκιάσθησιν, ὅτι κα-
ποὺ ἄκουμα εἶχε σταθερὸν κατὰ τοῦ καὶ τὸν κατὰ.
Χαίρηντας τότε τὰ μάτια του καὶ εἶδε μιὰ νέα κόρη

της Πάδουας, ονομαζομένη Ροζαλία, ή οποία τον κύνταζε με θανμασμο. Μά μόλις έφριξε τα βλέμματά του επάνω της, μόλις έκειν είδε τα μάτια του, πού ήσαν πού άσπασα άπ' όλο το άλλο του σώμα, ο θανμασμός της γίνηκε μιά άπέραντη άγάπη. Κι' έτσι ο Τζοβάνν έγινε μέσα σε διάστημα λιγότερο της στιγμής, πού άναγκαίως στη ζωή αυτής της κόρης κι' από τον ίδιο άέρα πού άνάπνεε.

Έπειτα από λίγες μέρες, ο Τζοβάνν έμαθε, ότι ή Ροζαλία είχε προσβληθεί από ένα θανάσιμο μαρσμο. Οι γιατροί την έγκατέλειπον κι' οι παπδες είχαν πάει να την εξομολογήσουν και να τη μεταλάβουν για στερνή φορά. Μά εκείνη άγνήθηκε να δεχτή τη συνδρομή της εκκλησίας κι' αντί να προσεύχεται για τη σωτηρία της ψυχής της, δέν έκανε άλλο, παρά να επαναλαμβάνη το όνομα του πολυαγαπημένου της.

Ο Τζοβάνν, μαθαίνοντάς τα αυτά, δέν σγανήθηκε, αλλά ξεφνιάστηκε, γιατί είχε έμπνεύσει ένα τέτοιο πάθος. Άπόόσο, μιά τέψις γεννήθηκε μέσα του. Δέν τον ένοιωσε βέβαια, γιατί θα πέθαινε εξ αίτίας του μιά νέα κι' άμορφη κοπέλα — αυτό δέν ήταν τίποτε — αλλά γιατί μιά ψυχή θα χανόταν. Αυτό τον έτάραξε τόσο πολύ, όστε, μην έχοντας πει έμπιστοσύνη στα ίδια του τα φώτα, συμβούλευτηκε το δάσκαλό του Ρενό ντε Μπερόντι.

Ο γέρο σοφός είχε τη λεπτότητα να μη δείξη καμιά χαρά, γιατί ή προφητεία του είχε πραγματοποιηθεί τόσο γρήγορα. Δέχτηκε μάλιστα το Τζοβάνν με περισσότερη καλωσύνη από άλλοτε, δέν του άπρήθινε καμιά άπ' τις συνηθισμένες του ειρωνίες και δείχτηκε πατρικός απέναντί του. Καί άντίθετα προς τη συνήθειά του πού ήταν ν' αμφιβάλλη για τα πάντα, τον έβεβαίωσε πώς σ' αυτή την περίπτωσι το καθήκον του ήταν ένα: να σώσει με κάθε θυσία, αυτή τη ζωή κι' αυτή την ψυχή. Έπειτα να θυσιάσει γι' αυτή τα δνείρα πού έφερε, να εγκαταλείψη τον κόσμο, με την πεποίθησι, ότι ή θυσία του αυτή θα άρσει περισσότερο στο Θεό.

Ο Τζοβάνν κατόλαβε πώς ο δάσκαλός του είχε δίκιο. Λυτήθηκε βέβαια γι' αυτό, μά δέν έδυστασε ούτε στιγμή, γιατί το πράγμα ήταν έπείγον. Έτρεξε λοιπόν άμέσως στο σπίτι της Ροζαλίας πού ξενυχούσε.

Το άποτέλεσμα της επεμβάσεώς του ήταν σχεδόν θαυματουργό. Η έτοιμοθάνατη, μόλις τον είδε, άνασπάρθηκε στο κρεβάτι της και του χαμογέλασε σαν ένα παιδάκι πού ξυπνάει. Ο Τζοβάνν κάλεσε τότε έναν παπά πού βρισκόταν εκεί για να τη μεταλάβη, να εύλογησέ βιαστικά τους άρραβώνες τους.

Μποστά λοιπόν στην οικογένεια της νέας και στους ύπηρέτες της, ο Τζοβάνν κι' ή Ροζαλία άντάλλαξαν το φίλημα της μνηστείας τους στα χείλη. Κι' όλοι οι μάρτυρες άνασπάρτησαν από χαρά, γιατί τα χείλη ενός νέου άγνου και παρθένου, άγγιζαν για πρώτη φορά τα χείλη μιάς νέας, επίσης άγνης και παρθένου.

Ο γάμος εορτάστηκε με μεγαλοπρέπεια στη μητρόπολι του Άγιου Άντωνίου και μετά την τελετή, οι δυο σύζυγοι, ντυμένοι στα λευκά, πήγαν κι' εγκαταστάθηκαν σε μιά μικρή έσοχη έπαυλα, πού είχαν οι γονείς της νέας έξω άπ' την πόλι.

Κατά τις πρώτες ήμέρες, ή Ροζαλία φαινόταν σαν να ξαναγεννιέται. Είχε πάλι όλα τα όμορφα της χρόνια και τη ζωηρότητα της. Κύνταζε το Τζοβάνν και δάκρυα πλημμύριζαν τα μάτια της, ενώ στα χείλη της άνθιζε ένα οιδάνιο γέλιο. Τον έπαιρνε κι' έκαναν τον περιπατό τους, κρατώντας τον άπ' το χέρι. Σύνταξε λοιούδια άπ' τις όχθες των ριακιών, προσάπαντον μενεξέδες, και του τα έδινε, λέγοντάς του:

— Άν θέλεις να γνωρίσεις το χρώμα των ματιών σου, κύνταζε τα μικρά αυτά λουλούδια. Είνε θυσία και γι' αυτό τα αγαπάω τόσο.

— Να... της άπαντούσε ο σύζυγός της άρηρημένα, γιατί την ίδια στιγμή συλλογιόταν το μυστήριο της Άγίας Τριάδος.

Η εύτυχία της Ροζαλίας όμως ήταν τόση, όστε στην άρχη δέν έδινε καμιά σημασία ούτε στην ψυχρότητά του, ούτε στην άρηρημά του. Μά σιγά—σιγά, ή μελαγχολία αυτού πού αγαπούσε τόσο, μεταδόθηκε και σ' αυτή κι' έπαψε πει να μιλάει και να γελάει. Έχασε την υγεία της και τα όμορφα της χρόνια, τόσο σύντομα, όσο σύντομα έπίσης τα είχε άποκτήσει. Δέν σίναζε πειά μενεξέδες για να τους προσφέρει στο Τζοβάνν, από φόβο μήπως τον ένοχλήσει. Μά όποτε και του παρουστάσαν, γιατί δέν μπορούσε να ξεχάσει τί χωροπούσε σ' αυτόν. Του έλεε μονάχα μιά μέρα, για να τον προειδοποιή, επειδή αυτός δέν άντιλαμβανόταν τίποτε:

— Τζοβάνν, μού φαίνεται πώς ξαναρχίζω να πεθαίνω....

Τότε ο Τζοβάνν είδε

καθαρά και τρώαζε. Μά δέν βρήκε τίποτε άλλο καλύτερο να πει, παρά να πάη στην Πάδουα και να συμβουλευθεί πάλι το δάσκαλό του Άρνό.

— Ποιό είναι οι καρποί της θυσίας μου; του έλε με πάρα. Έδωκα τη ζωή μου άπ' το δρόμο της, προσέφερε σε μιά γυναίκα την άγνότητά μου πού την προόριζα για το Θεό και να πού τώρα ή σύζυγός μου σβίνει και μαραίνεται και θα πεθάνη σε λίγο.

— Πεθαίνει, του άπάντησε ο Ρενό, γιατί σ' αγαπάει και δέν την αγαπάς.

— Τι μπορώ να κάνω; φώναξε ο Τζοβάνν. Της έδωσα όλα μου, ούσα να της δώσω από τον έαυτό μου. Μά πώς είναι χωρίς τις αισθημάτων του; Ποιός μπορεί ν' αγαπάει ή όχι, σύμφωνα με το θέλησι; Γι' αυτό δέν είμαι καθόλου υπεύθυνος, αν δέν την αγαπάω.

— Αυτό είναι σωστό, άπάντησε ο Ρενό, σύμφωνα με τη λογική. Μά πρόσχε όμως μήπως τα λόγια σου αυτά, τα τόσο σωστά και λογικά, άποτελέσουν μιά μέρα την καταδίκη σου...

— Πώς είναι δυνατόν να γίνη αυτό; ρώτησε ο Τζοβάνν έμπνεύσιμένος, μιά με μιά ταπεινότητα τόσο ειλικρινή, όστε ο γέρος λοκαλός του τον λυπήθηκε.

— Άν δέν μπορείς να την αγαπήσεις, του άπάντησε, αυτό σημαίνει γιατί ή άγάπη βροίκεται μέσα στα χείρα του Θεού. Άπέναντί του να σου την δώση. Μά εσύ δέν προσέχεις, παρά για να τον ευχαριστήσεις, έπειτα σ' έχει διαφορετικό από τους άλλους ανθρώπους.

Ο Ζαν Ξαναγίρσε στην έπαυλη του θλιμμένος, μά κάπως άνακουφισμένος. Σ' όλο το δρόμο έπαινε ένα αισθημα άόριστο και γλυκό. Αυτό τον ήλεγχε κι' έλεγε: «Τίποτ' άλλο της ζωής μου, καί με να την αγαπήσω».

Η νύχτα είχε άπλωσει πειά και περιπατούσε μέσα στο σκοτάδι. Σιγά—σιγά άρχισε να νιώθει ένα αισθημα άόριστο και γλυκό. Αυτό τον ήλεγχε κι' έλεγε: «Τίποτ' άλλο της ζωής μου, καί με να την αγαπήσω».

Φτάνοντας στο σπίτι του, Ξαναγίρσε, γιατί δέν είδε κανένα φως στα παραθύρα του. Μία μέρα και βρήκε τις κίμαρες άδενες. Έπαινε μιά μεγάλη άνησινία, μά αυτή ή άνησινία άρρεβώς έφερε και κάποια χαρά. «Τίποτ' άλλο της ζωής μου, καί με να την αγαπήσω».

Αφού διέσχισε όλο το σπίτι, χωρίς να τη βρει, κατέβηκε κάτω στον κήπο. Έν' άνταλαφο έπαισε του χιόνι πού έφαινε, φέρνοντας το άπ' τις εύδιές της άνοιξης.

Είχε σχεδόν μεθύσει άπ' αυτές, όταν σ' ένα μικρό γειτονικό δάσος, στην όχθη μιάς πηγής, να κάλυμπε τέλος τη Ροζαλία. Είχε γονατίσει πειά για να προσευχηθή κι' είχε πεινίσει σιγά—σιγά. Τα μάτια της ήσαν άόμοια άνοιγιά, δέν άνησινίσει την έκπνοή τους κι' ο Τζοβάνν, βλέποντας τα όμορφα πεποιημένα αυτά μάτια, ένοιωσε τέλος την άγάπη, όπως τα μάτια τα δικά του είχαν έμπνεύσει άλλοτε τον έρωτα στη Ροζαλία.

Ο Θεός είχε εισακούσει τις προσευχές του. Πήρε το άνταλαφο σώμα της πεποιημένης στην άγκαλιά του, το μετέφερε στο νυκτικό τους κρεβάτι κι' έμεινε έπ' όλη τη νύχτα, κυττάζοντάς το έρωτικά. Το άλλο πρωί ήσαν οι κροθαίστες και το πήραν για να το θάψουν...

Ο θόρυβος λέει, ότι έπειτα άπ' αυτή τη σκληρή δοκιμασία, ο Τζοβάνν, μολοντί ήταν ελεύθερος, δέν έγινε μοναχός. Όχι να ξαναπαρνεύτηκε όμως, από σεβασμό προς τη μνήμη της Ροζαλίας. Μά επειδή ήταν πολύ όμορφο, πολλές γυναίκες τον άγάπησαν. Και αυτός τις άγάπησε όλες, ακολουθώντας το παράδειγμα της Μαρίας της Αιγυπτίας, ή οποία ήταν τόσο λίγο περιήραση για την γνότητά της, όστε χάρισε κάποτε το κορμί της σ' ένα βασιλιά, αντίτιμο για να την περάση στην όλη δχθη του Νείλου...

ABEL HERMANT

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΛΑΖΕΤΕ

— Η χρονική διάρκεια κάθε ανθρώπινης γενεάς φτάνει τα 33 χρόνια. — Ο αριθμός των άνδρών και των γυναικών σ' όλο τον κόσμο είναι σχεδόν ίσος. Σε 40 παιδιά πού γεννιούνται, τα 21 είν άρρεκα. Και σε 40 όμως παιδιά πού πεθαίνουν κατά την πρώτη τους ηλικία, πάλι τα 21 είν άρρεκα. — Κάθε χρόνο πεθαίνουν σ' όλη τη γη 33.333.333 άνθρωποι. Η απόλυτα όμως αυτή σφαγή φτάνει με τις γενιές των όποιων ο αριθμός περβαίνει τον αριθμό των θανάτων κατά 1120 φορές.

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Η δραματική ύμνησος δις Νέλλη Πλούτη, ή οποία την Τρίτην 16 Νοεμβρίου δίδει την συναγλιαν της εις το θέατρον «Κεντρικόν» με έλεκτόν πρόγραμμα

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ MONTAIN

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΕΙΛΟΥΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Μ. Σ.

Άπό τούς πλέον σημανθείς και άγαστηούς τύπους εις τον διπλωματικόν και κοσμικόν κύκλον. Η φυσιογνωμία της ελληνικής, προσδίδει με την γλυκύτητα πού την διακρίνει, την παρίδα της, μιά γλυκύτης άμυλωμένη με τα περίφημα σεκέρια. Παρνεύσεται στις έπισμότερες δεξιώσεις με την χαριστήριον σαν άψιγη άφέλειαν, Γελαστή, εύχρηστη, άμυλωτη. Περιζήτητη δα τον έξαιρετικόν χαρακτήρα και την καλωσύνη της. Η εμφάνισις της εύμορφη. Η τούρκικη της κομψότητα.

Η MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Την ήφελθούσαν Τετάρτην εύχρηστη βραδυή δεξιώσις παρά τω κ. και τή κ. Ντεμιτά.

— Η οικοδόπουνα Έφρε θανμασία τουαλέττα βιολέ, με μανίκα πού φαρδιά, πού προσεδύν τον ένο της μόδας.

— Χάρμα χάριτος ή δις Λουσί Ντεμιτά με τουαλέττα από βελούδο φουφουλά.

— Διευθύνσις σπατιού καλλιτεχνική, όμορφατο χόλι με στήφες κίτρινες ραβδότες και νάλλιες θανμασίες, κίτρινες και κόκκινες.

— Σ' ένα καλλιτεχνικό σπέντιο άπελάμβανον οι κεκλημένοι το καλλιτεχνικότατον πάλιν της δις Ντεμιτά Διευθύνσις και το θανμασίο τραγουδι της παρνευμένης δις Ζερβουδά.

— Μεταξύ των κεκλημένων κ. και κ. Δ. Ζερβουδά τουαλέττα θανμασία βιολέ, κ. και κ. Φορέστη, κ. και κ. Άργυροπούλου τουαλέττα κομψοτάτη μπλε—νού, κ. και κ. Αλεξοπούλου τουαλέττα μπλε—γαρί, έξαιρετικής χάριτος.

— Ένα μπινέτο από ύπερκινες δις, Νικολαΐδη με τουαλέττα μπλε—λαβάν, μανίκα μακρά—όπως τώρα ύποδεικνύει ή μόδα— Δι. Σκανούθ φορέμα μπλε πολύ σι και μαντό έξαισι πολύ μακρό, Ντόλι Ρόστοβιτς, χαριτωμένη σιλονέττα με βελούδο καφέ, Ντεμιτά, όμορφα έπιθήνυμα, με σύνολον χαριτωμένο.

— Παρνευμένη σιλονέττα ή κ. Ρόστοβιτς με τουαλέττα μορτοτό και σορτί βελούδιν καφέ, γαρνι—σμένη με γανά.

— Μία έξαιρετική εμφάνισις ή δις Μέλμα Ζερβουδάχη όνειρω—δός όμορφα και κομψή, με βελούδο μπλε σε γαρνι θανμασία και μανίκα μεσωνικιά, πού άνεδεικνυαν περισσότερο την λεπτοτάτη και χαριτωμένη σιλονέττα της.

— Έκτάτως σις σύνολον βραδυή έφερον ή δις Λένα Φορέστη.

Η MONTAIN

ΔΗΛΩΣΙΣ

Δηλούμεν ρητώς και κατηγορηματικώς προς τούς έν Άμερικη κ. κ. πολιτάς του περιοδικού «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και έν γένει προς τούς Έλληνας της Άμερικης, ότι ή άνταρροσεία διά την κατά φύλλον πάλην του περιοδικού μας άντεθεί από του παρελθόντος Ιουλίον—ός ήδη έδηλώσαμεν— εις την ATHENS NEWS AGENCY 308—310 WEST 38th STREET, NEW YORK, CITY και μόλον, ούσοδήποτε δέ άλλος ύπό άλλην όνομα παρνευόμενος τυχόν ός άνταρροσείας του περιοδικού μας δέν άναγνωρίζεται παρά της Διευθύνσεώς μας.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

Έμια Σ., Θεσσαλονίκη.—Γι' αυτό πού με ρωτάτε, σας συνιστώ την έξής γυμναστική:

Να τεντώνετε καλά τα χείρα όριζοντίως, να τα λυγίζετε, φέρνοντάς τα στους ώμους και να τα τινάξετε πάλιν όριζοντίως και πάλι να τα φέρνετε στους ώμους. Να κάνετε αυτές τις κινήσεις, παίρνοντας συγχρόνως βαθεία άναπνοή, ως δέκα πέντε φορές κάθε πρωί. Άκόμα σας συνιστώ να κάνετε τοιαύτη ψυχολογία κάθε πρωί, χτυπώτα κι' επανειλημμένος, παίρνοντας το νερό με τη φούχτα σας από μιά λεκάνη. Έπίσης να πίνετε κοφθαρόνερο ή μύρα συχνά. Δέν έχω καμιά ιδέα για τις κρέμες πού με ρωτάτε.

Λόρα Μ....—Και σ' εσάς συνιστώ τα ίδια πού συμβούλευο παραπάνω στην Έμια Σ. Άλλ' εσείς πρέπει να κάνετε και κάποιον ύπεροσισμό. Να τρώτε από πάντων πολλά σαπια και ζυμαρικά.

Α. Τσίτσαν... Κωνσταντινούπολι.—Γιά τα μαλλιά σας, σας συμβούλευο ν' αλείψετε τις όρες τους με γνήσιο διαρνόλαδο ή να τα βρέχετε τασικά με νερό, μετά στο όποιο θα έχετε βράσει άφθονα καρνόβουλα.

Καίρια νή.—Εάν δέν σας έχει βλάβη ως τώρα το σπατιόν, πού μεταχειρίζεστε, έξακολουθήστε να πλύνετε μ' αυτό. Προτιμότερο είνε όπόόσο να μη σαπουνίζετε το πρόσωπό σας, αλλά να το καθαρίζετε κάθε βράδυ με λίγο βαπτισμα στεγνό. Θα ήθε έτσι πώς το βαπτισμα θα μαυρίση, άφαιρώντας από το δέρμα σας κάθε άκαθαρότι.

Μπορείτε άκόμα να τρώετε μιά φορά την εβδομάδα το πρόσωπό σας με βαπτισμα, βουτηγμένο σε λίγο αϊθέρα.

Ελπίδα, Πειραιά.—Θ' άδυνατίσετε, αν άποφεύγετε τις άμυλώδεις τροφές, τα πολλά γλυκά, το πολύ νερό και γάλα, το πολύ ψωμί και την άνησινία. Να τρώτε ψητό κρέας, χωρίς σάλτσες, ψητό ψάρι, σαλάτες, φρυγανιές και φρούτα, εκτός από σταφύλια. Να σηκώνετε επίσης νωρίς το πρωί, να περπατάτε πολύ και να κάνετε συνηθισμένη γυμναστική.

Τα μπαμπά του προσώπου έξαιρούνται αν τα πλέετε δυνατά με τα νύχια σας κι' έπειτα πλύνετε το μέρος εκείνο με κολύ για ή άπόσταγμα δενδρολίβανου, για να στεγνώση το δέρμα και να σφίξουν οι πόροι.

Γιά τη διατα των κατέ—ρων πού με ρωτάτε, θα γράψωμε ιδιαιτέρως λίαν προσεχώς στο «Μπουκέτο».

Δέν μπορώ τέλος να καταλάβω γιατί έσοκλείστε από γράμμα σας πέντε δραχμάς.

Λαίδα Σ.—Γιά την λεύκανσι του προσώπου σας να πλύνετε με νερό ζεστό και σαπουνί δειγνονοή, το όποιο θα έχετε στο φαρμακείο. Έπίσης κάθε βράδυ ν' αλείψετε με την χόμα: Peroxyde d'hydrogene 10 gr. Lanoline 20 » Chlorure d' ammonium 3 »

Να ξεβάζετε—δε το πρωί με γνήσιο άρνόνερο.

Γιά να μαυρίση τα μαλλιά σας, σας συνιστώ διαρνόλαδο ή νερό και καρνόβουλα.

Γιά την λεπτοτάτη του προσώπου, σας συμβούλευο την έξής λουσίαν:

Νερό της βοσχης 100 γρ. Άρνόνερο 50 » Liqueur de Van Swieten 50 »

Γιά τα μαλλιά διαβάζετε την προς την Έλπίδα άπάντησιν μου. Γιά να πλύνουσιν ή βλεφαρίδες σας αλείψετε τις όρες τους με λίγο ρετινόλαδο.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Ι) Χτένια με άραιές όντυλασιόν, υποκίλες στα πλάγια και ίσο πίσω. ΙΙ) Χτένια ισπανικό, με μπινέτες στα πλάγια, κι' έλαφρό πίσω. ΙΙΙ) Χτένια για μαλλιά μάλλον μακρά. ΙV) Χτένια της εποχής Δουδοίκου ΧΙΙΙ, με φράντζα έπαρς, και νύμα δέν άναγνωρίζεται παρά της Διευθύνσεώς μας.

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ι σκεφτόμαστε; ρώτησε ο δόν Αύγου-
στίνος.

— Τίποτε, απάντησε ο δόν Έστε-
βάν, έτοιμαζόμενος να φύγει. Μην ά-
νησυχείτε. Πηγαίνο να συναντήσω μια
συγγιη τον Κουζίλλο.

Την ώρα αυτή, ο Κουζίλλος βρι-
σκόταν σ' ένα δωμάτιο της επαύλειος
και χαρτοπαίξε με τους συντρόφους
του. Μεταξύ των τυχοδιωκτών της συν-
τροφίας του δόν Έστεβάν, βρισκόντου-
σαν τώρα και πολλοί νεοσύλλεκτοι, οι
οποίοι είχαν έρθει να τον συναντήσουν
στην Έπαυλη του Έλαριού. 'Απ' ο-
λους αυτούς, δυό ξεχώριζαν για την
περίεργη εμφάνισή τους.

Ο Διάξ και ο Όρονης.

Ο πρώτος ήταν κυνηγός άγριών θηρίων
και Ένδων, κυρίως Ένδων, ξακουστός σ' όλο
το Μεξικό.

Ο δεύτερος πολεμιστής και τροβαδούρος.

Ο Όρονης ήταν περιεργός τύπος Μεξικα-
νού τυχοδιωκτού. Γύριζε από χωριό σε χωριό
από άγροικία σ' άγροικία με την κιθάρα

του κρεμασμένη στον έναν ώμο, το τουφέκι του στον άλλο και το
μαχαίρι του στη ζώνη.

Ήταν κατά τις περιστάσεις, άλλοτε τροβαδούρος κ' άλλοτε κυ-
νηγός άγριών θηρίων.

Ως κισαροδός, ήταν άφθαστος. 'Αλλά κ' ως κυνηγός, μοναδι-
κός. Τα ρούχα του ήταν κουρελιασμένα. Μα αυτό δεν τον εμπό-
διζε να φέρεται και να μιλάει σαν ευγενής.

Ο Πέτρος Διάξ ήταν αντίθετος ο τύπος του πολεμιστού, ο τύ-
πος του ανθρώπου των περιπετειών. Οι Μεξικανοί τον έθαύμαζαν
κ' οι Ένδοι τον τρέμανε, γιατί είχε στείλει ντουζίνες απ' αυτούς
στον άλλο κόσμο. Τό μυσος του έναντι των ερυθροδέρμων της
ζούργλας δεν είχε όρια, μα ήταν και δικαιολογημένο, γιατί οι κόκ-
κινοι αυτοί διαβόλοι του είχαν κάνει μεγάλο κακό.

Είχαν επιδράμει πρό έτών μια νύχτα στη φυτεία του πατέρα
του, σκοτώσαν όλους τους δικούς
του, έκαψαν την Έπαυλή τους, κατέ-
στρεψαν τη φυτεία και χάθηκαν
πάλι σαν δαίμονες μέσα στα παρ-
θένα δάση.

Μόνον ο Πέτρος Διάξ σώθηκε
την κατασμένη αυτή νύχτα. Κι έ-
καμε όραμα φρενέτο να εκδιωχθεί τον
θάνατο των οικείων του. Όρκιστη-
κε ν' άμεινωση όλη του τη ζωή
στην εξόντωση των ερυθροδέρμων.
Κι από τότε γύριζε στα δάση και
στις έρημους και τους σκότους ά-
λύπτα, σαν σκύλους.

Απ' τους τυχοδιώκτες που είχαν
συνγκεντρωθεί γύρω απ' τον δόν
Έστεβάν, αυτός ήταν ο πιο άτρό-
μητος, αλλά κ' ο πιο τίμιος.

Ο δόν Έστεβάν το κατάλαβε
αυτό άμέσως, μόλις τον γνώρισε
στην Έπαυλη του Αύγουστίνου κ' ά-
ποφάσισε να τον κάνει άφοσιωμένο
φίλο του, έφ' όσον δεν είχε καμιά
έμπιστοσύνη στον άρχαιο Κουζίλλο.

Όπως γράφουμε και παρατά-
νω, την ώρα αυτή ο Διάξ, ο Όρο-
νης, ο Κουζίλλος κ' ο Βαράγας
βρισκόντουσαν σ' ένα δωμάτιο της
Έπαύλειος του Έλαριού. Οι τρεις
τελευταίοι χαρτοπαίζανε. Ο Διάξ
ήταν βυθισμένος σε συλλογισμούς.

Ξαφνικά, ο Κουζίλλος σταμάτη-
σε το παιχνίδι κ' άρχισε να μιλάει
στούς συντρόφους του μ' ένθουσια-
σμό για τον μεγάλο, τον παραμυ-
θένιο θησαυρό που θα πήγαιναν ν'
ανακαλύψουν.

— Θά γίνουμε όλοι μας βαδύ-
πλουτοι! συνέχισε. 'Αρκεί να μη
βρεθώ κανένας προδότης και μάς

χαλάσει τη δουλειά.

— Και πούδς θά τοιμήσει να τ' άβεί μωζύ μας; είπε ο Βαράγας.
— 'Υπάρχει κανένας τέτοιος κίνδυνος; ρώτησε κ' ο Όρονης.
Μίλα μας ξάστερα, σύντροφε. Πρέπει να ξέρουμε ποι οι εχθροί μας.

Ο Κουζίλλος προσποιήθηκε πως σκέπτεται και απάντησε, με
λίγα δευτερόλεπτα:

— Λοιπόν, ναι. 'Υπάρχει ένας άνθρωπος που θέλει ν' άνα-
ή εκστρατεία μας, που είναι άποφασισμένος να μάς φέρει ήττα.

— Και πούδς είναι ο άνθρωπος αυτός; ρώτησε ο Όρονης.

— Ο Τιβούρκιος 'Αρελλάνος, απάντησε ο Κουζίλλος. Ήταν
θησαυρό και θά κάνει το καθετί για να το πετύχει.

— Δεν θά προφτάσει να κάνει τίποτε, είπε ο Βαράγας. Άλλω-
πρωί κιάλας, τον παραφυλάω πίσω απ' τα δέντρα, τον σκοτώνω.

— Καί' εγώ είμαι πρόθυμος να σε βοηθήσω, φώναξε ο Όρονης.
Ο Κουζίλλος γρήγορα και κίτταξε κατευθυνόμενος πόν Πέ-
Διάξ. Μα ο τοιμηρός φρονιάς των ερυθροδέρμων δεν πού έδωκε

μιας, δεν άνακατέθηκε καθόλου στη συζήτηση. Σηκώθηκε ήπια
και βγήκε έξω για ν' άναμείνωση τον μισομένο κισαροδό.

Λίγες στιγμές κατότιν, ένας ύπνρετης μισος στο δωμάτιο
ειδοποίησε τον Κουζίλλο, ότι τον ζητάει ο δόν Έστεβάν.

Ο Κουζίλλος άρπωσε τους συντρόφους του και βγήκε άμέσως.
Ο δόν Έστεβάν τον περίμενε κάτω απ' τα αινώδια δέντρα της

άργεταλεις μέσα στο σκοτάδι.
— Με ζητήσατε; ρώτησε ο Κουζίλλος πλησίζοντας. Τι πε-
βαίνει;

— Έχω να σου μιλήσω για πολύ σπουδαία πράγματα, κίρε δόν
χίλλε, του άποκρίθηκε ο δόν Έστεβάν με φωνή γεμάτη θυμό και έ-
ραυία. Θά σου άποδείξω δηλαδή, πως δεν άξίζει πού όσα μο-
λεφτό. Θά σου άποδείξω πως σε γέλασαν σάν μωρό, πως σ' έπα-
τησαν, πως έκαμε μια άσυνχώρητη γκάφα.

— Τι θέλεις να πής; 'Εξηγήητε, μουμύρισε δυσχερής,
ο τυχοδιώκτης.

— Τι θέλω να πώ; Θά τό μάθεις άμέσως. Σου άνέθεσα να προ-
σαλήσεις, με κάθε τρόπο, να μάθεις τα μυστικά του Τιβούρκι-
'Αρελλάνου....

Στο άκουσμα του δνόματος αυτού, ο Κουζίλλος έσφιξε με δύνα-
τις γροθιές του.

— Λοιπόν; ρώτησε.

— Λοιπόν ή προσάσεις, τίς
ποιες κατέβαλλες για να φέρεις
νέο αυτόν πήγαν χαμένες. Δεν έκα-
τίποτα. 'Αντί να τον έγγελίζεις, να
κοροϊδεύεις χονδροδέστατα. Γιατί

Τιβούρκιος 'Αρελλάνος έινε ήθε-
ρός σου, έινε δυνατός σου.

— Με βοήθετε, δόν Έστεβάν;

— Σέ βοήθ; Θάρετε ν' ά-
κρεμάσω για τη γκάφα αυτή;
Γιατί λίγο έλειψε με την έπαυλη

τητά σου να πάθουμε μεγάλες συ-
φορές. Ο Τιβούρκιος 'Αρελλάνος
κίρε Κουζίλλε, έέρα την έπαυλη της
Κουλάδας του Χρυσού. Έχει πού
βρίσκεται ή Κουλάς αυτή και όλοι
τον θησαυρό αυτόν δυό του, πού
πρώτος τον άνακάλυψε ο πατέρας

του.

— Ο Τιβούρκιος 'Αρελλάνος
νέγισε ο δόν Έστεβάν, έινε ήθε-
μένος με τη δόνα Ροζαρίτα κ' έί-
ζει να την κάνει γυναίκα του. 'Αλλά

ο νέος αυτός έέρει, ότι πού πατή-
τον δεν τον σάπιασαν οι ήτοι ή
λά ο σύντροφός του. Την έρα-
ένώ κοιμότανε και έρπιν άπ' α-
πριν έσφυρησαι, τον πέπεσε σ' α-
τάμα. Κι' ο δολοφόνος του Μάρκο
'Αρελλάνου, ο δόλιος σύντροφός

είσαι σ' ή, Κουζίλλε. Τό άπαιτεί
Ο τυχοδιώκτης έκαμε ν' άνα-
λι του, μη τοιμήσας ν' άνα-
τυγηθί.

— Ναι, είπε σε λίγο Ένδων
τωσαν τον Μάρκο 'Αρελλάνο.

πότε μου. Τό έέρει αυτό ο Τιβούρκιος;

— Όχι. Ο Τιβούρκιος δεν έέρει το δολοφόνο του πατέρα του.
Έέρει όμως πως ο κακοήγρος έκείνος καθάριζε ένα άλογο πού έ-
σώταφε κάθε τόσο από το ένα πόδι, όπως άκριβώς και το δικό
αυ. Έέρει ακόμα πως ο δολοφόνος του 'Αρελλάνου πληρώθηκε τη
συνή της δολοφονίας στην μία του κνήμη κ' έτι συνεπώς πρέπει
να περάσει στο πόδι του το σημάδι της πληγής αυτής. Έέρει τέλος...

'Αλλά ο Κουζίλλος δεν πρόσχε πού. Σκεφτόταν τώρα πως έ-
πρεπε να εξόντωση το γρηγορότερο τον Τιβούρκο, άλλως ήταν
χαμένος.

Ο δόν Έστεβάν έμάνεψε τις καταχθόνιες σκέψεις του τυχο-
διώκτη και του είπε με φωνή άπειλητική:

— Ό,τι είχα να σου πώ, σού τό είπα. Και τώρα, άκουσε με κα-
λά: Η ζωή του νέου αυτού άνιρκει σε μένα. Σου άπαγορεύω να τον
σαςώσης, χωρίς την άδεία μου. Δεν άπαντας;

— Θά σε σπασθώ τη ζωή του νέου, άφού τό θέλετε, άποκρίθηκε ο
Κουζίλλος, σφίγγοντας τα δόντια του.

Όταν θάρη ή τελευταία του ώρα, τότε θά σου πώ χτύπα
και θά χτυπήσεις. Έννοεις;

— Μάλιστα, ξανάτε ο Κουζίλλος, ενώ συγχρόνως σκεφτόταν να
ξανά τον Τιβούρκο την ίδια νύχτα, παρά τις συστάσεις του δόν
Έστεβάν.

— Άκουσε ακόμα και τούτο, συνέχισε ο δόν Έστεβάν. Όπως
θά έμάνεψες, ο Τιβούρκιος 'Αρελλάνος κα-
πάρηται από οικογένεια ευγενών, τοιμηρών

και άνδρειών. Άλλοιμονο λοιπόν σ' έσένα, άν
μυιά πως είσαι ο δολοφόνος του θετού του
πατέρα. Θά σε συντάξω. Τό μυστικό αυτό
θα πού το φανερώσω ένώ ο ίδιος, άμέσως
μάλας καταλάβω πως με προδίδεις. Θά πού
πώ: «Να ο δολοφόνος του Μάρκου 'Αρελ-
λάνου! Έκδιώξουν το θετό σου πατέρα...».

Πρόσεξε λοιπόν, Κουζίλλε... Προσαπίσης
να είσαι ειλικρινής μαζί μου στην περίπτωση
αυτή. Διαφορετικά, άν ξαναχίσεις τις πα-
λιές προδοσίες σου, θά μού το πληρώσεις ά-
κριβά...

Ο Κουζίλλος δεν μιλούσε. Μέσα του έ-
κάλυψε τη στιγμή αυτή ο πιο άγριος θυμός.

'Απαισίες σκέψεις στριμογυρίζαν στο μυαλό
του. Τώρα πού ποθούσε να σκοτώσει, όχι μό-
νον τον Τιβούρκο, αλλά κ' αυτόν τον δόν Έ-
στεβάν. Τότε μόνο θά ήσυχάζε, όταν θάστελ-
νε στον άλλο κόσμο τους δυό αυτούς εχθρούς του.

Τη στιγμή αυτή ένα σιγανό ψυθίρισμα άν-
τίχρησε άκριτά κοντά τους, μέσα στο σκο-
τάδι.

Ο δόν Έστεβάν έσφιξε δυνατά το μισρά-
τιο του Κουζίλλου και του ψιθύρισε:

— Μην κουνιθείς απ' τη θέσι σου. Μην
κίσεις τον παραμυθό θόρυβο. Πρέπει να
μείνουμε ποιοι μιλούν έτσι σιγά μέσα στη
νύχτα.

Τα ψυθιρίσματα ξανακούστηκαν, πιο δυ-
νατά αυτή τη φορά.

Ο Τιβούρκιος! μουμύρισε με λύσσα
ο Κουζίλλος.

— Η φωνή της Ροζαρίτας! είπε κ' ο δόν Έστεβάν κατσουριά-
ζοντας.

Οι δυό κακοήγοι είχαν δική.

Ήσαν πραγματικός ο Τιβούρκιος κ' ή ώραία Ροζαρίτα αυτοί
που μιλούσαν μέσα στο σκοτάδι και τη γαλήνη της νύχτας.

Όταν πλησίασε ή ώρα της συνεντεύξεως, ο Τιβούρκιος κατέ-
θηκε κρυφά και σιγαλά στον κήπο της άγροικίας και τράβηξε για
τό μέρος, προς τό όποιο έβλεπε τό παράθυρο της κρεβατοκάμαρας
της νέας.

Τό παράθυρο αυτό δεν ήταν ψηλά από τό έδαφος, περισσότερο
από μισό μέτρο. Φυτά και πανήγρηλα δέντρα, άνθη και κληματαίδες
που άρμαίανταν ριζικά τον άέρα, κάνανε πού μέρος αυτό πιο σκοτεινό,
τόσο σκοτεινό, πού να μη βλέπει κανείς έμπρός του ούτε σ' άπόσταση
μιας παλάμης.

Ο Τιβούρκιος ήταν βέβαιος πως δεν θά τον έβλεπε κανείς, πως
δεν θά διέτρεχε τον ελάχιστο κίνδυνο. Όσοσο, πριν κατέβει στον
κήπο, δοκίμασε τό μεγάλο μαχαίρι πούχε στη ζώνη του και τό το-
πώτησε έτσι, ώστε να τό έχη πρόχειρο, άν του συνέβαινε τίποτε.

Η καρδιά του νέου χτυπούσε δυνατά.

Η σφρίσπη του ήταν άπεριόριστη.

Απ' τη συνέντευξη του αυτή με τη Ροζαρίτα κρεμόταν τό μέλ-
λον του, ή εύτυχία της ζωής του, ή ίδια του ή ζωή.

Όταν βρέθηκε στον κήπο, στάθηκε για μια στιγμή κ' άφουγκρά-
στηκε. Δεν άκουσε όμως κανέναν ύποπτο θόρυβο και προχώρησε σι-
γά προς τό παράθυρο της Ροζαρίτας.

Η νέα ήταν εκεί και τον περίμενε.

Πλησίασε γεμάτος αγωνία και την χαρτίρησε.

Η Ροζαρίτα του άνταπέδωσε τό χαρτωμό, με φωνή γλυκιά
και ήρεμη.

— Δόνα Ροζαρίτα, άρχισε να λέη ο νέος, σάς έχω ακριβώς, σάς
έχω ακριβώς μ' όλη μου την καρδιά, για την καλωσύνη σας να δε-
χίητε τη συνέντευξη πού σάς ζήτησα. Ήταν άνάγκη να σας δώ
και να σας μιλήσω, Σας παρακαλώ, σάς ικετεύω, να μ' άκούσετε
με προσοχή. 'Απ' την άπόφασι πού θά πάρετε, απ' την άπάντησι
πού θά μού δώσετε, έξαρτάται ή ζωή μου, ή εύτυχία μου...

— Σας άκούω, άποκρίθηκε ή νέα. Μιλήστε μου, Δέχτηκα να σας
δώ αυτή την ώρα και να μιλήσω μαζί σας, γιατί έπιθυμώ πολύ να
μάθω τί έχετε να μού πήςτε. Μιλήστε ελεύθερα...

— Δόνα Ροζαρίτα, είπε ο Τιβούρκιος, ήθελα πριν σας πώ τό
μυστικό μου, να μάθω τί σκέπτεστε για μένα. 'Ω, σάς ικετεύω, μη
θυμώνετε. Πέστε μου ειλικρινώς, λησιμονήσατε τά περασμένα; Η
ανάμνησις του παρελθόντος, ή ανάμνησις της πρώτης μας γνωριμίας
έσθυσε για πάντα απ' τη μνήμη σας; Δεν είναι δυνατόν να συμ-
βώη αυτό, δεν θέλω να τό πιστέψω. Πώς είναι δυνατόν νάχτε ξε-
χάσει τις γλυκές στιγμές της πρώτης μας γνωριμίας πού ένώ τις
θυμώμαι διαρκώς, πού είναι ή μόνη παρηγοριά στη σημερινή μου έ-
ρημιά και δυστυχία; Γιατί δεν μιλάτε, δόνα Ροζαρίτα; Γιατί σω-
παίνετε, Θεέ μου; Είμαι λοιπόν τόσο ξένος για σας;

— Όχι, απάντησε ή Ροζαρίτα, δεν ξεχάσα τό περασμένο, Τι-
βούρκιε. Τά θυμώμαι πάντοτε και ποτέ... ποτέ δεν θά ξεχάσω τί
σας χρωστώ. Η ευγνωμοσύνη μου σε σας θά είναι αιώνια...

— Η ευγνωμοσύνη σας; 'Αλλά γιατί μιλάτε μόνο για ευγνω-
μοσύνη; Έγώ δεν θέλω την ευγνωμοσύνη σας, δόνα Ροζαρίτα.
Ζητώ κάτι άλλο, ζητώ... Δεν μαντεύετε λοιπόν τί συμβαίνει στην
καρδιά μου. Δεν αισθάνεστε καμιά συμπόνια για μένα; Είμαι για
σας μονάχα ένας άπλος γνώριμος και τίποτε άλλο;

Μιλώντας κατ' αυτό τον τρόπο, ο Τιβούρκιος παραφέρθηκε και
ύψωσε λίγο τον τόνο της φωνής του. Η άπελπισία κ' ο πόνος του
τόν έστειναν και λησιμόνησε κάθε κίνδυνο.

Έτσι όμως έφτασαν τά λόγια του ως τό
μέρος πού στεκότουσαν και μιλούσαν ο δόν
Έστεβάν με τον Κουζίλλο.

Όταν παρήλθε ή πρώτη τους κατάληξις,
οι δυό χρονοθήρη κυττάχτηκαν μέσα στο
σκοτάδι κατόματα. Τά μάτια τους άστρά-
φτανε.

«Θά μού χαλάσει όλα τα σχέδια ο νέος
αυτός, άν κερδίσει την καρδιά της δόνας
Ροζαρίτας», σκέφτηκε ο δόν Έστεβάν, κα-
τσουριάζοντας.

«Επ' τέλους! Τόν έχω στά χέρια μου,
διαλογίστηκε ο άταίσιος Κουζίλλος. Θά τον
παραμονεύω από σκοτάδι και θά βυθίσω τό
μαχαίρι μου άνάμεσα στους δυό όμιους του.
Τό χτύπημα αυτό είναι τό πιο σίγουρο απ'
όλα...».

Μα ο δόν Έστεβάν δεν ήταν απ' τους άν-
θρώπους πού γεμίζουν εύκολα. Μάντεψε
τις άπαισίες σκέψεις του τυχοδιώκτη και του
είπε, πλάνοντάς τον απ' τον όμο και σκά-
βοντας στ' αυτή του:

— Πρόσεξε καλά... Δεν θά κάνεις τίπο-
τα, άν δεν διατάξω εγώ. Άποκρίθησε με
τώρα, όσο πιο σιγά μπορείς. Πρέπει να πλη-
ρώσεις στο παράθυρο της δόνας Ροζαρίτας και ν' άκούσουμε τί
λένε γουρά οι δυό νέοι.

Ο Κουζίλλος δεν έφερε αντίρρηση. Άκολούθησε σιγαναστατώντας
τον δόν Έστεβάν, χαδένοντας τη λαβή του μαχαίριού του.

Μπόρεσαν έτσι να φτάσουν άκριτά κοντά στο παράθυρο της
δόνας Ροζαρίτας και να κρυφτούν πίσω απ' τους κορμούς των δέν-
τρων.

Στό μυαλό του δόν Έστεβάν στριμογυρίζαν τώρα χίλιες δυό άν-
τίθετες σκέψεις. 'Επ' α, σκεπτότανε, να μην έπανορθώσω σήμερα
τό κακό πού έχω κάνει έλλοτε; Ο νέος αυτός άγαπά τη Ροζαρίτα. Τι-
σως να τον άγαπά κ' ή κόρη του δόν Αύγουστίνου. Είναι ευγενής
και γενναίος. Θά μπορούσα ν' άντικαταστήσω μ' αυτόν τον γηραιό
γερονταστή. Ναι, μα ο γερονταστής έέρει πού τό μυστικό μου.
Κι' έξ' άλλου διαθέτει πολιτικά μέσα ισχύος. Ένώ ό, ο Τιβούρκιος
είνε τη στιγμή αυτή στυγρός και άσημος...

Στό μεταξύ αυτό, οι δυό νέοι είχαν ξεκινήσει ή συνομιλία τους.

Ο Τιβούρκιος μιλούσε τώρα με πάθος, με την άπελπισία πού
φέρνει ο άκαταπαύτος βαθύς και φλογερός έρωτας.

— Όποτε τό ξανάσατε όλα; έλεγε στη δόνα Ροζαρίτα. Θά δώ-
σετε την καρδιά σας σ' έναν άνθρωπο πού δεν σας ταυριάζει, στο γε-
ρονταστή δόν Βικέντιο. Δεν μπορεί να τό πιστέψω αυτό, δόνα Ρο-
ζαρίτα. Δεν είναι δυνατόν, δεν είναι σύμφορο με τον χαρακτήρα σου.

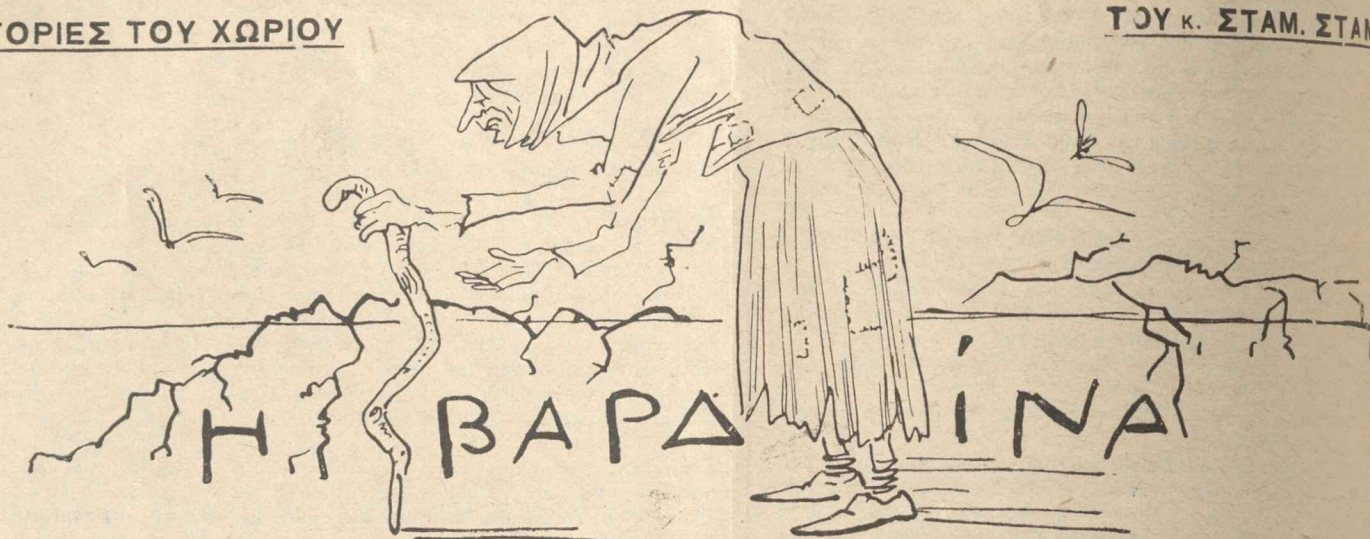
— Γιατί πού μιλάτε έτσι σιγά, Τιβούρκιε; ψιθύρισε ή νέα.
Έξερτε πολύ καλά πως σέβωμαι και έπαινώ τα καλά στον πατέρα μου.
Θά κάμω λοιπόν ό,τι με προστάζει αυτός.

(Άκολουθεί)

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

«Η παρέα ξινε μαύρο κι' «εμαδιακό» καφέ και συζητούσε από ώρες για την εξωτερική πολιτική της Αιθιοπίας — όλα τα εσωτερικά ζητήματα είχαν περάσει — όταν πέρασε απ' εμπρός τους μία αδύνατη, ρικνή κι' άρχη γορούλα, σκυφτή και καμπουριασμένη, τόσο καμπουριασμένη και σκυφτή, που το σκυφτό κεφάλι με τα πόδια της έκαναν μία όρθη γωνία, σύντριμμα πόνων ίσως και έτών, που με δυσκολία έφερε τα πόδια της, στηριζόμενη σ' ένα μασιτσονάκι στραβά κι' αδύναμο, όπως αυτή, σαν να λυγίσε από το βάρος των δεινών της.

Τό ένα χέρι της προτεταμένο πάντοτε, ζητούσε, χωρίς ή γορούλα να μιλά, του κόσμου την ελεημοσύνη.

«Η Βαρδίνια, ελτε ένας από τους παρακαθημένους.

— Την κακομοίρα πώς κατάντησε! έπροσέθεσε ένας άλλος.

— Και νά σκεφτή κανείς, ελτε ο τρίτος, ότι ήταν ή ωραιότερη και πλουσιότερη νύφη του Νομού, στην εποχή της.

— Και τώρα ζητιανεύει!

«Η οικτρή κατάσταση της γορούλας τους συγκίνησε όλους. Ένας έβαλε το χέρι στο γυλέκο του και σηκώθηκε για να την ελεήσει. Κι' άλλοι έτοιμάστηκαν να κάνουν το ίδιο, μα ο δικηγόρος της παρέας τους σταμάτησε.

— Τι πάτε να κάνετε αυτού; τους είπε. «Ελεημοσύνη θα της δώσουμε, έζηγησε ο πρώτος.

— Σε ποιά; Σ' αυτή; Μα αυτή εινε σήμερα ή πιο πλούσια γυναίκα του Νομού.

Οι άλλοι που ήξεραν την κατάσταση της, άρχισαν να τον αποδοκιμάζουν.

— Άσπεία κανείς με το φτωχού τη δυστυχία;

— Όχι άσπεία, σάς δοκίμομαι!...

Προχτές πέθανε ο αδελφός της και της άφησε μία άπειρατη περιουσία.

— Μά, αν εινε έτσι, πώς τότε ζητιανεύει;

— Γιατί δεν περιήλθε ακόμα στην κατοχή της ή κληρονομία.

Σ' έμας τους ξένους, που δεν γνωρίζαμε πρόσωπα και πράγματα, ή περιέργη αυτή έναλλαγή μιάς γυναίκας, που ήταν ή πιο πλούσια νύφη μιά φορά, που κατόπιν έέπεσε και έπαιτούσε και, τέλος, έγινε ή πιο πλούσια γορά του τόπου, έκαναν έντύπωση ή λεπτομέρειες αυτές.

— Μά πώς έγιναν όλ' αυτά; ρωτήσαμε.

Κι' ο δικηγόρος που δεν ήθελε παρακάμια για να μάς διηγηθή την ιστορία της, μάς απάντησε:

«Όταν ήταν νέα, πλούσια κι' όμορφη ή Βαρδίνια, όλοι της έποχης οι νέοι την δοέχτηκαν και ζήτησαν να την πάρουν. Νέοι οικογενειών, με πλούτη και με μέλλον. Μά την έπηρε ο Μανούσος ο Βαρδής, από τα Σφακιά, που κατέβηκε στη

χώρα, με το τσακιστό το φέρι του, τα σαλβάρια του, τα δομάκια του, τα γένεια του, το ψηλό κορμί του, τις χοντρές κούβεντες και τα τρελικά του.

Πώς την έμπεξε, πώς θάμψωσε τους δικούς της, θέλεις πες στραβωμάρα, θέλεις πες το του Θεού όργη.

«Η αλήθεια εινε πώς έκανε, ο παμπόνηρος, τον Σφακιανό τον πετάνιο, και να με πάρη ο διάολος αν είχε ρίξει ντουρεκιά ποτέ του. Έτσι την ξεγέλασε κι' αυτή και τους δικούς της με τις φρονιές και τα λόγια του...

Δουλειά δεν έκανε καμιά, Ελεόνη, κό του επτάμιας (τίποτε), Καπετάνιος... Και κάθε μέρα γλέντια και τραγούδια και χορούς στο σπίτι της. Όλοι οι Σφακιότες, όλα τα έμπορα στοιχεία, κάθε παλητόμαρο και κάθε άεργος, όλοι έαυτά τους βρίσκονταν και χαροκαίνονταν, από το βράδυ ως το πρωί κι' από το πρωί ως το βράδυ...

Δέκα χρόνια βάσταξε αυτό, ως πού δεν της έμεινε πεία της φτωχιάς πεντάρας, να τί δούλευε και το χαρτί. Όταν δεν ήταν τούτος ο Βαρδής, χαρτάκι.

Και σαν είδε πως δεν είχε άλλο τίποτα πεία για να ξεκοκκαλίση, σπία, χήματα, άμπέλια, περιβόλια, σιγά-σιγά τα άφησε, την άφησε την κακομοίρα, με μισρά του

διά, κι' έφυγε για την Αθήνα.

Έκει έκανε τον καπετάνιο, τον έπαναστάτη, τον τσιροκαμάρη και ψευτοπέρναγε. Στιβάνα πάντοτε της ώρας, σαλβάρια όλος αγέλει, γένεια, φέσι τσακιστό, ένα άσημομάχαρο στη μέση, λόγια χοντρά, «παπάριδες», διηγούσεις για άγώνες και μάχες που δεν έκανε, — ή Αθήνα τα σπώνει όλα — σ' όλες τις γιορτές και τα μνημόσυνα μπροστά, — κοί ήρωες γράφαν ή έφημερίδες — περνούσε σαν μέσης ο Μανούσος ο Βαρδής.

Όποτε ρώτησε ποτέ για τη γυναίκα του, ούτε ρώτησε ποτέ για τα παιδιά του.

Αυτή ή «κακοροζίκια» πάλει με το αίμα της να τα άναστήση.

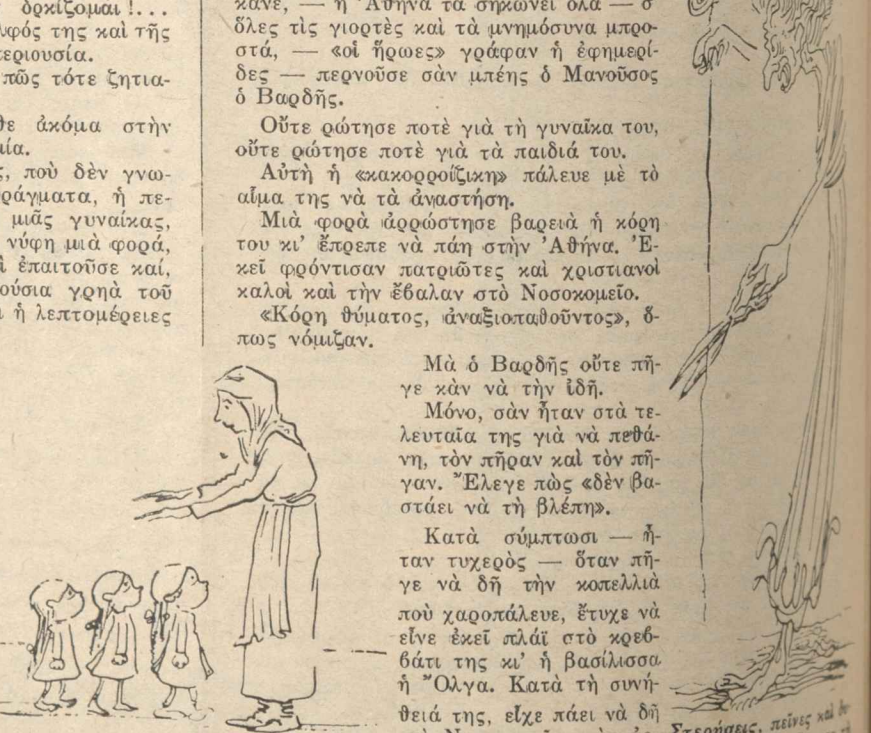
Μιά φορά άρρώσθησε βαρεία ή κόρη του κι' έπρεπε να πάη στην Αθήνα. Έκει φρόντισαν πατριώτες και χριστιανοί καλοί και την έβαλαν στο Νοσοκομείο.

«Κόρη θύματος, άναξισπαθούτσος», όπως νόμιζαν.

Μά ο Βαρδής ούτε πήγε καν να την ιδή.

Μόνο, σαν ήταν στα τελευταία της για να πεθάνη, τον πήραν και τον πήγαν. Έλεγε πώς «δεν βασταί να τη βλέπη».

Κατά σύμπτωση — ήταν τυχερός — όταν πήγε να δη την κοπελλιά που χαροπαίλευε, έφυγε να εινε εκεί πλάι στο κρεβάτι της κι' ή βασίλισσα ή «Όλγα. Κατά τη συνήθειά της, εινε πεία να δι στο Νοσοκομείο τους άρρώστους, και σαν έμαθε συγχίς, της έαυσε τη ζωή!...

Πάλει με το αίμα της να τα άναστήση...

Ο Μανούσος ο Βαρδής.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΚΑΡΛΟ

(Κέρδη, ζημιές, κόλπα, θάνατοι, καταστροφές)

Μοντεκάρο!... Κανείς ίσως άνθρωπος στον κόσμο δεν άγνοεί πού βρίσκεται το νόμιμο αυτό χαρτοπαίγνιο.

Γύρω απ' το δνοιά του έχουν δημιουργηθεί τόσοι και τόσοι θρύλοι! Μία άτμοσφαιρα μυστηρίου απλώνεται επάνω στους ανθρώπους του, στις σάλλες του παιχνιδιού, στα τραπέζια του μακαρά, αλλά και σ' όλόκληρο το μικρό αυτό πριγκιπάτο.

Και το μυστήριο αυτό το έχουν πλάσει οι ίδιοι οι παίκτες. «Η φιλιτισμένα μπάλλα της ρουλέτας άναστατώνει τη ζωή τους, ραγίζει την καρδιά τους, έρεθίζει το μυαλό τους. Κι' έτσι παθαίνουν μία τρέλλα — μία τρέλλα... λογική — κι' έλπίζουν από ώρα σε ώρα να δαμάσουν την Τύχη και να γίνουν βασιλόπλητοι!...

— Δεν γεννήθηκα χαρτοπαίκτης! Έλεγε μία μέρα σ' ένα δημοσιογράφο κάποιος γέρος κύριος, απ' τους τακτικότερους θαμνούς των αιδουσών του Μοντεκάρο. «Ως τα 45 χρόνια μου έζησα στη Νορμανδία, χωρίς νάχω ποτέ ιδεί στα μάτια μου ρουλέτα. Πρώ 11 έτών — εμια τώρα 60 — έγκαταστάθηκα στο Μοντεκάρο, κι' έπι 3 μήνες δεν έπαυα παρά μόνον στα άναγνωστήρια του Καζίνο.

«Ένα βράδυ όμως, τη στιγμή που σηκωνόμουν για να φύγω απ' το άναγνωστήριο, πάτησα με το πόδι μου μία μάγκα των 100 φράγκων. «Αν βρισκόμουν στην πατρίδα μου, θα έσπευδα να παραδώσω τον ένοχον αυτό σ' εκείνον που δ' άνηκε. Έδώ όμως, καταλάβαινα ότι θα μ' έβγαζαν στην κοροζία, αν παρουσιαζόμουν στη διεύθυνση του Καζίνο κι' έδινα τη χαμένη μάγκα!...

«Μία ανεξήγητη δύναμις μ' έσπρωξε τότε στη σάλλα του παιχνιδιού. Χωρίς να ξέρω τον τρόπο που παιζόταν ή ρουλέτα, έρριξα τη μάγκα επάνω σ' έναν αριθμό... Δύο λεπτά άργότερα, είχα κερδίσει 350 φράγκα!...

«Από τότε, έχασα στη ρουλέτα όλη μου την περιουσία... Εμια όμως βέβαιος ότι θα την έανακέρδιζα!... Θύοθη κάποτε ή ώρα μου!...

Και ο γέρος κύριος γύρισε πίσω, και κτύπησε άναμεσα απ' την τζαμπορτα της αιδούσης τέσσερες ανθρώπους του Καζίνο, που κοιβαλόσαν ένα πάνω. Σφακικά σήκωσε το χέρι του κι' έκανε το σταυρό του!... Συγχρόνως τον μιμήθηκαν κι' όλοι οι άλλοι που βρισκόντουσαν γύρω του.

— Γιατί σταυροκοπήθηκε; τον ρώτησε έκπληκτος ο δημοσιογράφος.

— Γιατί περνούσε το πιάνο!... Ένα απ' τα μυστήρια της πολιτείας αυτής εινε και το ότι δεν έπατρεύεται σε κανένα να πεθάνη... «Η καλύτερα, μπορεί να πεθάνη όποτε θέλει κανείς, φτάνει μόνο να μην παρήση την ησυχία των άλλων. Γι' αυτό, τα πτώματα, όταν αυτοκτονούν μέσα στο Καζίνο, μεταφέρονται έξω, κρυμμένα μέσα σ' ένα άδσιο πιάνο ή σ' ένα ντιβάνι κοφτό!... Έτσι τουλάχιστον με βεβαίωσαν... Όσοις λοιπόν ιδώ να περπάτη κανένα πιάνο, κινώ άμέσως το σταυρό μου!...

Πραγματικώς, μέσα στις τόσες κοινωκρατικές που παίζονται στο Μοντεκάρο, υπάρχουν πολλές άπιστευτες, άφάνταστες!... Υπάρχει έξαρφα μία κούρα που καταφεύγει στην έξέλι μέθοδο, για να βοηθί τον άσπείο, στον όποιο πρέπει να ποντάρη. Ζητάει από 36 άλλους κυρίους να της πουν από ένα νόμισμα. «Υστερα προσδέτει όλα αυτά τα νομίσματα και διαίρει το άθροισμα με το 3!...

«Η μοναχική αυτή είνε σύλγος ενός Παρισινού δικηγόρου. Πρώ 11 έτών είχε παίει με τον άντρα της στο Μοντεκάρο, για να περάση τον μήνα του μέλιτος. Σ' ένα μεγάλο κέντρο γνώρισε κάποια Γερμανίδα, που ζητούσε έναν κερματισμό για την εξεταλλένου ενός καλάνδια στο σύστημα της. Με το όποιο ιστορικό να κερδίη κανείς τεράστια ποσά στη ρουλέτα. «Η νέα κυρία συνεισέταξε τότε με τη Γερμανίδα... και το αποτέλεσμα ήταν ότι άρνήθηκε να ξαναγυρίση πεία στο Παρίσι με τον άντρα της!

Φυσικά, το καλάνδιαστο σύστημα άποδείχτηκε τελικώς... σπουδνοφόρο!... Ο άντρας της κυρίας έπηρε κατόπιν αυτόν να την πάρη απ' το Μοντεκάρο. Έντομεταξύ όμως, αυτή είχε κερδίσει μερικάς φορές, κι' έτσι άρνήθηκε και πάλι να τον ακολουθήση!...

Κι' όμως τον άγατάει πάλι!... Σήμερα μάλιστα ξαναεί με την άπάραι να γυρίση στο Παρίσι. Μόλις όμως φτάνει στη Μασσαλία, της έρχεται πάντα στο νου ένα καινούριο σύστημα παιχνιδιού!... Ξαναπιάθηκε λοιπόν στο τραίνο του Μοντεκάρο και τρέχει να το δοκιμάση!...

ΣΟΦΙΑ ΛΟΓΙΑ

«Η μετροποπούνη δεν εινε τίποτ' άλλο παρά μία ικανότητα να κρύβη κανείς τον έγωισμό του.

— Εύκολο εινε να ξεγνώμε τα σφάλματα μας, όταν δεν τα ξέρει άλλος κανένας από μας.

«Ο έπιπόλοιος σκέπτεται εκείνα που ελτε ο φρόνιμος, άπολογίζει εκείνα που θα πη.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΥΠΝΟΣ ΤΟΥ ΣΑΛΟΥ

(Του Φρανσίς Ζάμ).

Άποψη ή θύελλα έβλαψε χωρίς να σταματήσει. Τ' άνεμοδάματα ακολουθούσαν το ένα τ' άλλο, καθώς ακολουθούσαν τα κύματα της θάλασσας. Άζωνούντουσαν μονάχα τα βογγητά του βροχερού άνεμου που ξεσηκούσαν στα παραθυρόφυλλα κι' ακόμα κάποια υπόκοφα τριζύματα που έκανε ένα ποντίκι.

Χωρίς φροντίδα για τη σύγχυση αυτή της φύσεως, το παιδί μου, μέσα στη σκεπασμένη κούνα του κοιμήθηκε ως το πρωί, στην ησυχία της κούνας μας.

«Ο θείο μυστήριο του ύπνου, που πλησιάζεις ένα μικρό πλάσμα στον Πλάστη του!

«Ο παιδούλα μου! Ξέρεις ότι εσαι στα χέρια του Παντοδύναμου κι' ότι μ' όλη τη μαγία αυτή του άνέμου και του καιρού, δεν μπορεί να σου συμβή τίποτε που να μίν το θέλη ο Ουδανάς;

Γι' αυτό δεν πρέπει ν' άμφιβάλης, ότι έξακολουθεί να σου εινε ένα σίγουρο στέγασμα ή φτωχή φωλίτσα σου, μολονότι ένα φέσημα του άνέμου θάρτανε να την πετάξη.

Και μονάχα εσύ, ο άνθρωπος, δεν θ' άνησυχούσες, ακόμα κι' όταν ή πλημύρα έρχόταν να γλήψη το κατώφλι του σπιτιού μας.

Πατή, καλύτερα από μας, με τα δλάνοιζα τα μάτια, βλέπεις εσύ, παιδί μου, άνάμεσα απ' τα κλεισμένα βλέφαρά σου, μπροστά στην κούνα σου, το Θεό τον ίδιο, όταν κοιμάσαι.

Η ΠΙΣΤΙΣ ΚΑΙ Η ΑΦΥΣΙΟΓΙΣ ΤΩΝ ΤΕΤΡΑΠΟΔΩΝ

Στην 'Αναμνηστική' Έρασει που άνοιξε έδώ και λίγες ημέρες στον Πύργο των Βενσέν, στο Παρίσι, όλοι οι έπισκέπτες παραξενεύονταν που έβλεπαν ανάμεσα σε τόσα παλιά και ιστορικά κειμήλια κι' ένα βαλσαμωμένο σκυλί!

Ποιό ιστορικό γεγονός άραγε δικαιολογούσε την παρουσία του σκύλου αυτού μέσα στα βασιλικά ανάκτορα; Τι ρόλο είχε παίξει αυτό το σκυλί στο δοξασιμένο παρελθόν του τραγικού εκείνου Πύργου;

Τι ρόλο; Τόν πιά αλλόκοτο, τόν πιά συγγραντικό και τόν πιά αλησμόνητο. 'Η ιστορία του είχε σχετική με τη θανατική ένταλση του δούκα ντ' 'Αγγιέν.

'Ας διηγηθούμε όμως τα πράγματα με τη σειρά τους. 'Από ένα της ταξείδι στη Ρωσία, στις αρχές του 1800, ή πριγκίπισσα ντε Ροάν είχε φέρει στο Παρίσι ένα μικρό σκυλί με ρούσο και γυαλιστερό τρίχωμα, τόν αγαπημένο της Μολιχόφ. Τό ξέπνο αυτό ζώο δεν αγαπούσε κανέναν άλλο, παρά μόνο τόν δούκα ντ' 'Αγγιέν. 'Από τις πρώτες ημέρες είχε γίνει ή σιά του. Τόν άκολουθούσε παντού και τόν άρραζε πάντα να ξεπλύνεται μπροστά στα πόδια του. 'Ήσαν άρχιστοί.

Τόν Μάρτιο του 1804 όμως, ό Βοναπάρτης θέλησε να τρομοκρατήσει τούς βασιλόφρονες που είχαν άρχισει πάλι να γίνονται επανδύνοι κι' άποφάσισε να συλλάβη τόν τελευταίο τών Κοντέ, τόν Έρρίκο τών Βουρβόνων και τόν δούκα ντ' 'Αγγιέν.

'Ο Μολιχόφ, πιστός όπως πάντα, άταξ έπασαν τόν κύριό του, ή άκολουθήσε τρέχοντας την άμαξα που τόν μετέφερε και στον πρώτο σταθμό, μόλις άνοιξε ή πόρτα της, πήδησε άμέσως επάνω στα γόνατά του.

'Εκείνοι που είχαν συλλάβει τόν δούκα συγγρανήθηκαν άπ' τη σκηνή αυτή κι' έκαναν πώς δεν είδαν τίποτε. 'Έτσι ό Μολιχόφ μπόρεσε να κάνει συντομογραφία του κυρίου του στις κρίσιμες εκείνες στιγμές της ζωής του.

'Όταν έφθασαν όμως στη Βενσέν, ό Μολιχόφ κλείστηκε σ' ένα άδειο σκοτεινό κελί, μακριά άπ' τόν κύριό του. Είχε μάλιστα προσπαθήσει τόν τραγικό τέλος του, γιατί ούρλιαζε άπ' τόν πόνό ός τόν βράδυ κι' αγωνιζόταν ν' άνοιξη με τή νόκια του την πόρτα του κελιού.

'Ο δούξ ντ' 'Αγγιέν καταδικάστηκε σε θάνατο και πονερίστηκε κάτω άπ' τις επάλξεις του Πύργου. 'Ο Μολιχόφ άκουσε από μέσα την ομορφονιά και κατάλαβε, φάνεται, τί είχε συμβεί, γιατί μόλις τόν άφησαν έλεύθερο, έτρεξε ούρλιαζοντας κι' άρχισε να σκάβει με τή νόκια του τόν τάφο που κυριό του. Οι στρατιώτες όμως που φύλαγαν εκεί πέρα, τόν έδωξαν με κλωτσιές. 'Εκείνος όστόσο, ξαναγύρισε και ξεπλύνθηκε ούρλιαζοντας πένθιμα επάνω στο φρεσκοκαμμένο χώμα.

Την άλλη ημέρα, ή γυναίκα του φουράρχου της Βενσέν, όταν έμαθε την ιστορία του πιστού σκύλου, τόν λυπήθηκε κι' άφου τόν πήρε στον Πύργο και τόν περιποιήθηκε, τόν έδωσε έπειτα πίσω στην πριγκίπισσα ντε Ροάν.

'Ο Μολιχόφ όμως δεν γνώριζε πιά κανένα κι' ύστερ' από λίγες ημέρες έφθασε άπ' τη λύπη του. 'Η μακροχρόνια ντε Μπετιζόν τότε τόν έβαλσάμωσε κι' έτσι οι έπισκέπτες της σημερινής εκθέσεως μπόρεσαν να ιδούν αυτό τόν πιστό σκύλι ανάμεσα στα τόσα άλλα ιστορικά κειμήλια του παλιού Πύργου.

Την εποχή που ή Μαρία 'Αντουανέτα ήταν φυλακισμένη στο Τάμπλ, είχε μαζί της ένα σκυλί, που ήταν ή μόνη της συντροφιά στη δυστυχία της.

'Όταν δέ μεταφέρθηκε στην Κονσερζερί, τόν σκύλι την άκολουθούσε, χωρίς όμως να μπόρεση να μπη κι' αυτό μέσα στη φυλακή.

ΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΚΥΛΙΑ

Τό νοσημενέστατο σκυλάκι της πριγκίπισσας ντε Ροάν. 'Η άγάπη του και ή άφοσίωσίς του προς τόν δούκα ντ' 'Αγγιέν. 'Η σύλληψις και ή τουφεκισμός του δούκα. Πάνω στον τάφο του κυρίου του. 'Ο θάνατός του. Τό ιστορικό σκυλάκι της Μαρίας 'Αντουανέτας. Τό σκυλί του Μονταρζί.

Ξαπλώθηκε λοιπόν έξω άπ' την πόρτα και περιμενε ήτοιμασμένοι να ξαναϊδή πάλι τη βασίλισσα. Ούτε ή πείνα, ούτε ή κλωτσιές τών στρατιωτών μπόρουσαν να τόν άναγκάσουν να εγκαταλείψη τη θέση του. Οι γείτονες τότε τόν λυπήθηκαν και κάθε μέρα πήγαιναν και τόν έζαν. Πολλοί μάλιστα άπ' αυτούς δοκίμασαν να τόν πάρουν μαζί τους, μα τόν σκυλί της βασίλισσας δεν έφηνε ούτε στιγμή άπ' τη θέση του.

'Όταν ή Μαρία 'Αντουανέτα ανέθηκε στο βρόχιο, τόν σκυλί είδε τη μεταφορά της κι' εξακολούθησε να την περιμένει χρόνια ή λοκλήρα έξω άπ' την πόρτα της φυλακής. Είχε γίνει πιστότητα στο Παρίσι κι' όλοι πήγαιναν στην Κονσερζερί να τόν ιδούν τόν σκυλί της 'Αντουανέτας.

'Ηταν άκόμα εκεί πέρα ός τόν 1795. Μία ημέρα όμως βρήκε ήθεο του άδεια και δεν τόν ξαναέβλε πιά κανείς.

'Η πιά συγγραντική όμως ιστορία άπ' όλες, είναι ή ιστορία του σκύλου του Μονταρζί.

Στην Αύλη του βασιλέως Καρόλου V' ήταν ένας ελαφρύς ή Ιπότης Μακαίρ. 'Ο Μακαίρ αυτός έλεγε τρομερά για την εθνική που έλαβε ή βασίλεις σ' ένα φίλο του τόν 'Αλφρέντ Μοντινιέ. Τόσο μεγάλη μάλιστα ήταν ή ζήλεια του, πού άποφάσισε να ή λοφορήσει τόν Μοντινιέ. Μία ημέρα λοιπόν τόν καιροφυλάγησε μέσα στο δάσος του Μοντινιέ και τόν έπιάσε. Έκείνος άλλος δεν ήταν μάχηρας τόν πόνε έκείνη τη στιγμή, παρά μόνο τόν σκύλι τόν 'Αλφρέντ, μια μεγάλη και δυνατή λαινόγεια, όπως άναφέρει τόν γρονιά.

'Ο δολοφόνος έπειτα έβγαλε τόν ήρωα του στο μέρος που τόν σκοτώσε και ήρρισε στο Παρίσι. Τόν σκύλι όμως ξεπλύνθηκε επάνω στον τάφο κι' έμεινε εκεί πέρα μια όλόκληρη βδομάδα. 'Η πίστη όμως τόν άνέγκασε να πάει στο Παρίσι στους φίλους του κυρίου του. Μία ιστορία έφτασε, ξαναγύρισε πάλι στη θέση του. Αυτό άρχισε τότε να γίνεται τακτικά, όποτε στο τέλος οι φίλοι του 'Αλφρέντ σκανδαλισμένοι άπ' τή λαιμότητα του λαισώματος, τόν παρακολούθησαν για να τόν δούν τί συνέβαινε. Κι' όταν έφθασαν στο δάσος του Μοντινιέ, είδαν περιεργά τή λαγονίκα να μυρίζει και να σκάβει με τή νόκια της τόν χώμα σ' ένα έρημο μέρος.

'Εσκαψαν λοιπόν κι' εκείνοι πιά βαθύτατα και βρήκαν τόν πόντο του 'Αλφρέντ Μοντινιέ.

Κανείς όστόσο δεν μπόρεσε ν' άποκαλύψη τόν δολοφόνο. Κανείς δεν ήτοιμασθηκε τόν Ιπότη Μακαίρ. Μία ημέρα όμως πού ό Μακαίρ μιλούσε σ' άντατόρα μαζί κι' έβλεπες εύγενεις, είδε με τρόμο τή λαγονίκα τόν 'Αλφρέντ επάνω τόν μ' ένα άγριο ούρλιασμα.

Οι φίλοι του πρόλαβαν τότε και τόν γλίτωσαν κι' έβρισαν τόν σκύλι άπ' τή άντατόρα. 'Ο Καρόλος V' όμως, πού δεν είχε έλθει σ' αυτόν τόν ευνουμένον του, έμαθε τη σκηνή αυτή και ήρρισε να τόν φέρουν τόν σκύλι τόν Μονταρζί. 'Ηθελε να ιδή αν ή παρμένη εκείνη σκηνή θα επαναλαμβάνονταν μπροστά του.

'Εφεραν λοιπόν τόν σκύλι κι' έπειτα ό Μακαίρ μπήκε στην αίθουσα κι' άνακατέθηκε με τόν πληθός τών αυλικών. 'Η λαγονίκα μόλις τόν είδε, δεν έδίστασε ούτε μια στιγμή. 'Άρρισε πάλι έπάνω του με άγρια ούρλιασμα.

'Ο βασιλέας τότε διέταξε να γίνη μια προσεκτική έρευνα για να ή ανακαλυφθή ποιος είχε σκοτώσει τόν ευνουμένον του. Κ' άπας ήταν έμνομενο, τή στοιχία που συγκεντρώθηκαν, παρουσίαζαν ένοχο τόν Ιπότη Μακαίρ. 'Εκείνος όμως άρχιζοντας με δάκρυα στα μάτια, έλεγε άθώος και ότι οι έχθροι του ήθελαν να τόν καταστρέψουν.

— 'Ας κρίνει τότε ό Θεός! τού είπε ό βασιλέας Καρόλος. 'Εφραξαν λοιπόν ένα χώρο στο νησί τόν 'Αγίου Λουδοβίκου.

— 'Ας κρίνει τότε ό Θεός! τού είπε ό βασιλέας Καρόλος. 'Εφραξαν λοιπόν ένα χώρο στο νησί τόν 'Αγίου Λουδοβίκου.

Ούτε ή πείνα, ούτε ή κλωτσιές τών στρατιωτών μπόρουσαν να τόν άναγκάσουν να εγκαταλείψη τη θέση του.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΕΝΑΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΚΑΥΓΑΣ

'Ο πιά αδιάλλατος και πιά μακροχρόνιος δημοσιογραφικός καυγας διεξήχθη από έτών στο Λονδίνο.

Οι δύο αντίπαλοι δημοσιογράφοι αλληλοβρίζοντοσαν δομώματα με λάβλους, με άρθρα και μ' έπιστολές.

Τέλος, ό ένας άπ' τούς αντίπαλους κάθησε κι' έγραψε στον άλλο τή έξη, θέλοντας να δώση έτσι ένα τέγμα στη λογομαχία τους:

«Κύριε, δεν έχω άνάγκη να στείλω τούς μάρτυρές μου σ' έναν κληνδρόμο σάν και σένα. Μπορώ να σε ταπεινώσω μόνος μου, άπου κι' άπας έχω θέλω... Θα σε σκαμπιλίζω εύχαρίστως μέσα στο δρόμο, αν δεν φοβόμουν να μη λερώσω τόν χέρι μου. Θεώρησε όμως ότι σε έχω ήδη μπασώσει και στίς δυο καταμουτζωμένες παρειές σου. Τό καλύτερο δέ πού έχεις να κάνης πιά είναι να μη με ξαναενοχλήσης ούτε γραπτός, ούτε προφορικά, για να μη πάθης χειρότερα. Μ' αυτόν τόν τρόπο διατηρείς επιφανειακά τόν έσχατον τόν γρηγόρ σου και μπερείς, στο κάτω της γραφής, να λογιμήσης ότι... με περιφρονείς!»

'Ο αντίπαλος όμως τού άπάντησε κι' αυτός με τή σειρά του ως έξης:

«Ασεύστατε, κύριε έχθρε μου, σ' εύχαριστώ για τούς... μπάτσους που μου έδωκες επάνω στο χαρτί και για τής άπειλές σου ότι μπορεί να πάθω και χειρότερα (πάλι επάνω στο χαρτί)... Εδώ σκαμμένος λοιπόν κι' έχω σε κατόπαι άμύνης, πυροβολώ έναντι τής κενής κεφαλής σου, αδειάζοντας και τής έξη σφαίρες τόν περιττόφρονα μου επάνω στο παλητομάρα σου! 'Όταν λάδεις τόν γράμμα μου αυτό, θεωρήσε τόν έαυτό σου νικητό και μη... μου ξαναμιλήσεις! Καλή αντίκριση στον άλλον κόσμο. ΜΕ συντριβή και οίκτο, ό φρονέύς σου».

Μά ό πρώτος δημοσιογράφος, μ' ήθελοντας με κανένα τρόπο να μλήση ό αντίπαλός του τελευταίος, τόν άνταπάντησε ως έξης:

«Χάρτινε έχθρε! 'Ανθρώπινε φάκελλε! Δεν θα σόν πιά τόν χαίτη και δεν θα σ' άφήσω να πήξ σόν την τελευταία λέξη. Καθώς είδα στο γράμμα σου, με θεωρείς πιά νεκρό, άφου με σκότωσες με την... πέννα σου! 'Εννοια σου όμως! Και νεκρός άκόμα θα βρυκόλακισώ και θα ξεκαλοούθησω να βασανίζω την κολασμένη σου ζωή. 'Εχω πολλά γράμματα για τή ρούνα σου! Θα σε άποκαλύψω, θα σε καταρακάσω και θα σε κάνω σκουπίδι, άξιο για τούς έμπνευμένους όλου τού κόσμου! Θα γίνω ό αιώγιος εφιάλτης της ζωής σου, ός ότου στο τέλος θα σε κάνω να τρελλαθής...»

Τότε ό αντίπαλός του τού άπάντησε:

«Περιφρονώ όλους τούς βρυκόλακας, όλους τούς εφιάλτες, όλες τής φαντασίας κι' όλες τής βλακειές τών γελαίων. Τό πολύ-πολύ πού μπορεί να κάνω είναι, όταν σε συναντήσω καμιά φορά στο δρόμο μου, να κλείσω τή μύτη μου για ν' άποφύγω τή μωροδιδία της πτωμαίνης που θα βγαίνει άπ' τόν σάπιο κουφάρι σου...»

Κι' έτσι ό άμμητος αυτός καυγας, πού φάνηκε για μια στιγμή πως έφτασε ένα τέλος, ξαναάρχισε πάλι έντονότερος και πιο ματωδέστερος για να ξεκαλοούθησε άκόμα άλλον ένα χρόνο!...

Χαρά στην... άντοχή τους!...

Έβλεπν εκεί μέσα τόν Ιπότη Μακαίρ και τόν σκύλι τόν Μονταρζί. Έπειτα έδωσαν ένα χοντρό ραβδί στο δολοφόνο κι' έβαλαν ένα βαγόνι χωρίς σκέτασμα και χωρίς πάτο κοντά στο σκυλί, για να μπορέ να κρύβεται την ώρα της πάλης. Κι' άρχισε τότε μια αλλόκοτη νωνομαχία. Μά δεν κράτησε πολλή ώρα. 'Η λαγονίκα έτρεξε σάν κατασπασμένη γύρω άπ' τόν έχθρό της, πού προσπαθούσε να τή σκοτώσει με τόν ραβδί και σε μια στιγμή πού βρήκε την εύκαιρία, πήδησε και τόν άρραξε άπ' τόν λαιμό.

'Ο Ιπότης Μακαίρ σοφίστηκε πάλι ούρλιαζοντας άπ' τούς πόνο. Συγγρόνος έκανε νόημα να κρατήσουν πέρα τόν σκύλι, γιατί ήταν έτοιμος να ελπί όλη την άλήθεια. 'Ωδηγήθηκε λοιπόν μπροστά στην βασιλέα κι' όμολόγησε τόν έγκλημά του. 'Ο Καρόλος τότε διέταξε να τόν κρεμάσουν και πήρε τόν πιστό σκύλι μαζί του σ' άνάκριση.

Τό σκυλί πού έχουν περιείσει στην ιστορία είναι άπειρα. Τό πρώτο μάλιστα άπ' αυτά, είναι τόν πιστό σκύλι τόν 'Οδυσσέως, πού, άπας άναφέρει ό 'Όμηρος, τόν έπεριμενε είκοσι χρόνια μπροστά στα άνάτορά του κι' όταν τόν είδε, σήφθηκε κοντά και χαρούμενο κι' έπειτα γύρισε πάλι και φύγησε στη θέση του...

ZAN ΔΕΚΟΚ

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΟΛ ΒΕΡΛΑΙΝ
Η ΚΑΜΑΡΟΥΛΑ

'Η καμαρούλα με τόν φως μισοκατεβασμένο, στο χέρι τόν κεφάλι σου ρευμαστικά γεμμένο, στ' αγαπημένα μάτια της τόν βλέμμα ν' άρμενίζει ή όρα πού τόν βιβλίο κλείς και πού τόν τσάι άχνίζει. 'Εκείνη ή κούφια σου χαρά, ή μέρα σά διαβαίνει, ή κούφια ή εύχάριστη, σάν ή καρδιά προσμένει τόν ίσμο τόν νυχιατικό και τή γλυκειά νυχτιά, ναι, τ' όνειρό μου, όλα αυτά, τή κληνιά πιά με λύσσα μέσ' στίς άσκοπες πληξές κι' άναβολές.

— 'Αχ! πότε οι μήνες θα διαδούν κι' ή κορές αυτές νυχτιές;...

ΔΕΝ ΕΙΝ' ΕΤΣΙ;

Δέν είν' έτσι;... ναι στο πείσμα τών κοιτών πού θ' άπαντούμε, τών κακών πού χωρίς άλλο θα φθονήσουν τή χαρά μας, μ' ήλη μας την περηφάνια, κάποια δέ θα τούς κρατούμε.

Δέν είν' έτσι;... θα τραβάμε χαρπά κι' άργά στο δρόμο τόν φτωχό, πού θα μας δείχνει με χαμόγελο ή 'Ελπίδα, κι' αν θα μας κιντούν ή όχι θα σηκώνουμε τόν ώμο.

Ξεμνησιασμένες έτσι, σά σε δάσος, στο σκοτάδι, ή καρδιές μας θα ξεχνούν ήσυχο τραγουδι άγάπης σάν δυο έρωτευμένα άηδόνια άπου τραγουδούν τόν βράδυ.

'Όσο για τόν κόσμο, αν έχτρα ή αν καλώσυνή τάχα θα μας δείξη, τί μας νοιάζει;... άς τον!... δ,τι θέλει άς κάνει, άς μας καλοπάρ' ή άς χυθεί τόν φράγμα τόν μονάχα.

ΠΟΣΟ ΠΙΚΡΑΘΗΚΕ...

Πόσο πικράθηκε, πικράθηκε ή ψυχή μου, για μια γυναίκα, μια γυναίκα στη ζωή μου.

Πότε δέ βρήκα 'γώ παρηγοριά αν κι' έφηνε ή καρδιά μου μακρινά,

'Αν κι' ή καρδιά μου, αν κι' ή ψυχή μου πού πονάει μακρινά πού τή γυναίκα αυτή είχε πάει.

Πότε δέ βρήκα 'γώ παρηγοριά αν κι' έφηνε ή καρδιά μου μακρινά.

Κι' ή έρημ καρδιά μου, άχ ή καρδιά μου πού τή θλίβει τόν παραμυθό, ρώτησε την ψυχή μου: Είλε δυνατό,

είλε δυνατό — τή βάσταξες, καυμένη, αυτή την υπερέφανη έξορία, τή θλιμμένη;

Και στην καρδιά μου άποκοιμήθηκε εκείνη: Ξέρω κι' έχω τί βόνη ή γυναίκα! αυτή μιά στήνη;

Πάντα σιμά της θέλαστέ αν κι' άποδιωγμένες, άκόμα κι' όταν μακριά της μέναμε σάν ξένες!

NEVERMORE

Θύμησις πιά με κληνιάς; Τού φθινοπώρου ή μέρα ψηλά την μάχη σήκωσε στον άπτον αέρα, κι' ό ήλιος μια μονότονην λαλιά άγνοσκοπούσε στο δάσος, πού στίς κορφές πνέος κίτρινο άναγνώρισε.

Ρευμαστικά, ολιονάχοι, πηγάναμε όλοένα με τή μαλιά, τόν στοχασμό, στον άνεμο κλισμένα.

Ξάφνον με μια συγκίνησι κιντώντας με δειλά — «Ποιά ήταν ή πιά όμορφη μέρα σου;» με άρωτά.

'Η χροστολήνια, ή δροσερή ή άγγελική λαλιά της!... Δέχτηκα με χαμόγελο χαρμό, τόν ρότμημά της και τόν λευκό χροαί της φίλησα εύλαχία.

— 'Α! πώς τή πρώτα λούλουδα μισοφύλλοιεν γλυκά! και πώς μάλαι μέσ' στην καρδιά, βαθεία χαριτωμένα τόν πρώτο χροαί πού σιγολέγ χειλάια άγαπημένα!

GREEN

Ναι: φρούτα, λουλούδια, κλαδιά, φύλλα, να κι' ή καρδιά μου πού μοναχά για σένα έχει τώρα και χιτώνα.

Με τόν ρυθμό τόν άσπρον χροαί σου μ' ή μου την έσχατίζεις για ν' αν' άρωα κι' άλώβητο τόν δάρο πού σου κάνω.

'Ερχομαι άλοσεέστατος άπ' τή γλυκειά τή δρόσο πού μόλις τώρα πάγωσε ό πρωτός άγέρας.

στο μέτωπό μου. 'Ασε με να όνειρευτώ πεσιμένος στα πόδια σου γλυκές στιγμές πού θα με ξεκαρδίσουν.

Τό πρόσωπό μου πού άνηχούν άκόμα τή φίλιά σου άσε να γείρω στ' άπαλά, τή πείρα σου στήθια πάνω,

άσε την ήρεμία γά βρω στεγνά άπ' τής τοκμήτες, κι' έχει να κοιμηθώ νωθός άπου και σ' ήσυχάζεις.

Το γιό-γιό, το παιγνίδι της μόδας, που το ελάνσαρε το καλοκαίρι στις Εδω-παρές λουτροπόλεις ένας νεαρός 'Αμερικανός, ο Τόμας Κούκ, έχει διαδοθεί πια σ' όλο τον κόσμο, σαν μια τρομακτική επιδημία.

Παντού, στο δρόμο, στο ζαχαροπλαστικό, στο σαλόνι, στο θέατρο, στον κήλο και μέσα στο λεωφορείο ακόμα, θα έ-δείτε σήμερα πλήθη μικρών και μεγάλων να γιο-γιότουν.

Ξέρετε, φυσικά, πως είναι το γιό-γιό. Το μικρό αυτό της νέας επιδημίας αποτελείται από δυο μικρούς δίσκους, χονδρούς σ' αν μεγάλα κομμάτια αμμουδιάς, ενοικιούμενους μ' ένα μικροσκοπικό άξονα, β-που τυλίγεται ένα κορδόνι μακρύ ως ένα μέτρο κι' ακόμα πιο πολύ. Για ν' απολαύσετε λοιπόν αυτή τη νέα διασκέδαση, κρατάτε την άκρη του κορδονιού κι' αφήνετε το γιό-γιό να ξετυλιχθεί και να πέσει κατακορύφως. 'Η φόρα του όμως τ' ξανατυλίγει κάποιαν στο κορδόνι του και το ανεβάζει πάλι ως το χέρι σας. Κι' αυτό είναι όλο! Αυτό το ανεβοκατέβασμα του γιό-γιό στο κορδόνι του έχει ξετρελλάνει όλο τον κόσμο.

Προσέξτε όμως. Μην πείτε πως το παιγνίδι αυτό είναι μια καινούργια αμερικανική άνοση. Το γιό-γιό είναι ένα πανάρχαιο παιγνίδι. Και πρώτ' απ' όλα, είναι ελληνικό κι' όχι γαλιανέζικο. Μή σας φαίνεται παράξενο. Οι πρόγονοί μας είχαν κι' αυτοί την αφέλεια να διασκεδάζουν μ' αυτό, όπως διασκεδάζουμε κι' εμείς σήμερα. 'Αν δεν το πιστεύετε, ανοίξτε το «Λεξικό των 'Ελληνικών και Ρωμαϊκών 'Αρχαιοτήτων» του Ντάραμπεργκερ και του Σάλμο και κυττάξτε στο άρθρο ludī. Θα βρείτε εκεί πέρα μια πιστή περιγραφή του σημερινού γιό-γιό και θα το δείτε ζωγραφισμένο σε πολλά αρχαία αγ-γεία. Θα μάθετε ακόμα, πως στο 'Αρχαιολογικό Μουσείο των 'Αθηνών υπάρχουν πολλά γιό-γιό από... τεραστίων (δηλ. γή). Μ' αυτά τα πλήνη γιό-γιό έπαιζαν κι' οι αρχαίοι πρόγονοί μας.

Από τότε όμως το γιό-γιό έ-χάθηκε απ' τον κόσμο και δεν τ' ξαναβλέπουμε, παρά μονάχα κα-τά τα τέλη του 18ου αιώνα. Από την εποχή μάλιστα αυτή μπορούμε να βεβαιώσουμε πως άρχισε η έ-ξοφρυνική τρέλλα του.

Ένα από τα πιο παλιά και τα πιο περίεργα «δοκιμασμένα» που έχουμε για την ιστορία του γιό-γιό, είναι και η δημοφιλής προσωπο-γραφία του μικρού «δουδίκου» της Νορμανδίας, που μέλλοντος Λου-δοβίκου XVII από την κ. Βιζέ Λεμπρέν, που βρίσκεται στο Μου-σείο της 'Ωξέ. 'Απειρες φωτο-γραφίες αυτού του πορτραίτου δι-μοσιεύθηκαν τον τελευταίο καιρό σ' όλες τις Ευρωπαϊκές εφημερί-δες. Και ξέρετε γιατί; 'Απλού-στατα γιατί ο μικρός Λουδοβίκος, που ήταν τότε —το 1789— ελά-νο-κίτος τεσσάρων χρόνων, κρα-τάει —πως βλέπετε και στην ει-κόνα μας— με το δεξί του χέρι ένα γιό-γιό απ' το κορδόνι του. 'Ηταν το αγαπημένο του παιγι-νίδι.

Τα γιό-γιό των 'Εμιγκρέδων.

Η ΕΠΙΔΗΜΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

ΤΟ ΓΙΟ-ΓΙΟ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ

Τα πλήνη γιό-γιό του 'Αρχαιολογικού Μουσείου μας. 'Η τρελλή μόδα του στη Γαλλία κατά τον 18ο αιώνα. Οι «'Εμιγκρέδες» κι' η «'Εμιγκρέττα». Τα σατυ-ρικά τραγούδια του. Το γιό-γιό κι' η περιπέτεια του πρίγκιπος της Ουαλλίας στα 1791. Τα «μπανγκαλέρ» και τα «κιουίτς» των 'Αγγλων. Τα περίφημα γιό-γιό του Μουσείου της Ρουέν. Το γιό-γιό είναι ελληνικό παιγνίδι, κτλ. κτλ.

από πολύτιμο ξύλο...

Το γιό-γιό τότε το λέγανε «Κράν» ή «Νορμανδικό παιγνίδι». 'Αργότερα όμως το βαφτίσανε «'Εμιγκρέττα». Κι' αυτό το όνομα δεν ήταν παρά ένα χαριτωμένο πείραγμα για τους βασιλικούς για τους «'Εμιγκρέδες» του καιρού εκείνου.

Όπως το γιό-γιό δηλαδή κοιμήται στο κορδόνι του κι' έπειτα ανεβαίνει πάλι βιαστικά ως επάνω, έτσι κι' εκείνοι έφταναν στο έ-ξωτεριό για να σωθούν και μόλις εδούσαν την εντομία έφτα-ρίζανε πάλι βιαστικά στη Γαλλία, για ν' αρπάξουν υψηλές θέ-σεις και αξιώματα. Είχαν φτιάξει μάλιστα κι' ένα σατυρικό τραγούδι για την «'Εμιγκρέττα» και τους «'Εμιγκρέδες», που όταν γυμ-νάζαν απ' το έξωτεριό κι' έφταναν στα χέρια των επαναστατών, σπαι-γλύνονταν απ' την κομψότητα, τον «τροχό» ή την καμπαλά. Το γιό-γιό λοιπόν του γιό-γιό απ' αυτό έδω:

Κάποιος με πνεύμα ζηλετώ, λέει πως το παιγνίδι αυτό, οι «'Εμιγκρέδες» μας το κινεί (πειά μά-για, έσο κι' αν έινε δα κατό, παίζουν με το σκαλί και με τη γά-ρα).

Η «'Εμιγκρέττα» άρχισε να χ-χ στη Γαλλία, 'Όλα τα ήμερο-για του 1792, καθώς κι' ένα έπι-θος ζωολογικές σατιρικές τι-μανίες του κόσμου που έιναν συ-τρελλές μ' αυτές των διαδόχων.

Σε μια γελοιογραφία μάλιστα εκείνης της εποχής, η οποία φαί-νεται σήμερα στην 'Εθνική Β-βλιοθήκη του Παρισιού και η-όποια δημοσιεύθηκε έδώ, βλέπου-με τον υποκόμιτη Μιραμπού, τον ε-ορίφημο «Μιραμπού Τοννό», ό-πως τον έλεγαν τότε, γιατί ήταν γυ-νός σαν βαρέλι, με τη μεγάλη στολή της λεγεώνας των αλβαν-οαν του θανάτου, να παίζει με το άριστο του χέρι μια «'Εμιγκρέ-τα». Στο βάθος, ένας άλλος αν-σάρων παίζει κι' αυτός με το γιό-γιό του! Σ' άλλες πάλι σατιρι-κές ζωολογικές της εποχής βλέ-πουμε διάκληρα συντάγματα με τους αξιωματικούς τους επί κε-φής, να είνε όπλημένα, μ' «'Ε-μιγκρέττες» και τους τραπεζι-τές να παίζουν το τριππέν τους με πόντας το μ' ένα γιό-γιό!

Μια άλλη πάλι σατιρική γε-λοιογραφία, σχετική με το γιό-γιό, που κυκλοφόρησε τον Φεβρουά-ριο

Ο μικρός Λουδοβίκος 17ος με το γιό-γιό του. (Πορταίτο της Λεμπρέν).

του 1791 στο Λονδίνο, έγινε άφορη έ-νός συνταρακτικού σκανδάλου. 'Η γελοιογραφία αυτή παριστάνει τον πρίγκιπα της Ουαλλίας, τον πρίγκιπα Γεώργιο IV, να παίζει με μεγάλη άφορησση το γιό-γιό του, ενώ η μίση Φιτοσχεματίζ, ή μοργανατική σύζυγός του, φλερτάρει μαζί του σανδαλωδώς μ' έναν νεαρό αγγλό...

Κατά τον αυτό, όλα τα βιβλία, τα περιοδικά κι' η εφημερίδες εκείνης της εποχής, όταν έκαναν λόγο για την «'Εμιγκρέττα», την έλεγαν πάντα «παιγνίδι του πρίγκιπος της Ουαλλίας». Γιατί απλού-στατα το λάθος του πρίγκιπος είχε μπεινι αδέξιαστο...

Οι «'Εμάρ» σ' ένα τελευταίο άρθρο τους για το γιό-γιό, έγρα-ψαν πως η μόδα του κράτησε στην 'Αγγλία ως το 1830. Οι «'Αγ-γίλοι» το έλεγαν «μπανγκαλέρ» ή «κιουίτς», που θα πη αίνιγμα ή κο-ροϊδία. Και μίπως είχαν άδικο; 'Υπάρχει μεγαλύτερη κοροϊδία απ' το γιό-γιό;

Η τρέλλα αυτού του παιγνιδιού ό-σοτε, δεν έσταμάτησε στο 1830. Σ' ένα σάτιο που δημοσιεύθηκε το 1882 στο «Πόντ», στο μεγάλο εικονογρα-φικό περιοδικό του Λονδίνου, βλέπουμε δύο χαμίνια να ρίχνουν στο πρόσωπο μιας τρομακτικής και χοντρούς κυρίας τα γιό-γιό τους!

Μ' άλλα λόγια, η γιογιότση ήταν πάν-τα μια ένδοξη άρρώστια...

Στο «Λεξικό της πρακτικής ζωής» του Μπλέν, βρίσκουμε επίσης μια λεπτομερή περιγραφή της «'Εμιγκρέττας» που έξα-κο-λύθηκε να διασκεδάζει τον κόσμο στη Γα-λλία και κατά τη Δευτέρα Αύγουστο.

Καθώς φαίνεται, δηλαδή, το γιό-γιό γι-νιόταν κάθε τόσο της μόδας, τότε στο Πα-ρισι και πότε στο Λονδίνο.

Πολλά Μουσεία της Γαλλίας έχουν στις βαλίνες τους διάφορα είδη γιό-γιό. Το Μου-σείο της Ρουέν μάλιστα έχει δώδεκα απ' αυτά, που είνε τα πιο σπάνια και τα πιο δ-μο-μο-α απ' όσα υπάρχουν.

Είνε αληθινά κομφοτεχνήματα. 'Αλλα είνε φτιαγμένα από ελεφαντόδοντα κι' άλλα από πολύτιμο ξύλο. 'Όλα είνε σπου-δαία με διάφορα σκαλισμάτα και πολυ-τιμής λίθους! 'Ενα απ' αυτά, έργον του καλλιτέχνη Ροιλέ, έ-νός περιφημου χαράκτου, παριστάνει αναγλυφικός απ' τη μια μεριά μια Φλαμανδική γιορτή, που είνε μικρογε-ρα του γιογιότση ζωγραφικού πίνακος του Ζενέ και απ' την άλλη το «'Εμάρ» των καίρων, μια άλλη μικρογραφία έ-νός ταπεινών του «'Αγγλου ζωγρά-φου Μόρλαντ.

Κι' επειδή, όπως ξέρετε, το εμπόριο των μαύρων καταργήθηκε από την Κονβανσιόν στις 4 Φεβρουαρίου 1794, το γιό-γιό αυτό θα κατασκευάστηκε εκείνη την εποχή ή λίγο αργότερα.

Η «'Εμιγκρέττα» του Μουσείου της Ρουέν δεν είνε πιο μεγά-λες από τα σημερινά γιό-γιό. 'Εστός από μια μόνο που έχει διάμε-τρο 170 χιλιοστά, όλες η άλλες έχουν διάμετρο από 65 ως 90 χιλιο-στά κι' αντί για κορδόνι, μια τριχοειδή κορδέλλα. 'Υπάρχουν όμως κι' «'Εμιγκρέττες» μεγάλες σαν πλάτα, όπως βλέπουμε σε πολλές ζωολογικές. Απ' αυτές η υπερβολική «έξωχώρα» τους φαίνεται πως έκανε τον κόσμο να τις βαρεθεί στο τέλος κι' έτσι άρχισε σιγά-σιγά να περνάει πια η μόδα τους, για να ξαναφανή σε λίγα στον Καναδά και στις 'Ηνωμέ-νες Πολιτείες.

Οι 'Αμερικανοί λοιπόν εμπλο-φάρουν, όταν μιά παρουσιά-ζουν τώρα το γιό-γιό για δικό τους παιγνίδι. Το γιό-γιό είνε δικό μας!

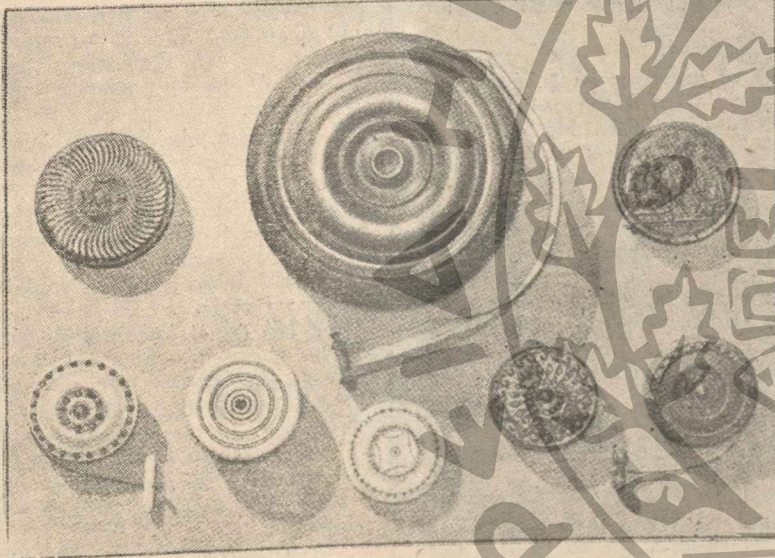
Είνε ένα ελληνικό παιγνίδι κι' όσα δεν το πιστεύουν αυτό, έ-ξ πάνε να ιδούν τα... πλήνη γιό-γιό στο 'Αρχαιολογικό Μου-σείο μας.

ΣΟΦΑ ΔΟΓΙΑ

—'Η εδύχια μιά δίνει τους φίλους, κι' η δικτύχια τους δο-νιμάει.

—Το μόνο απαράβατο και ανεξέλεγκτο μυστικό που κρα-τάει με θρησκευτική ευλάβεια ή γυναίκα, είνε... η ηλικία της.

—'Η άρετή σαν το ποτάμι χάνεται στη θάλασσα του ση-μείοντος.

Διάφορα είδη γιό-γιό ('Εμιγκρέττες'), εδύχια και δικτύχια στο Μουσείο της Ρουέν.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

Η ΠΙΟ ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

'Εφημερίδες που τυνώνονται σε πανί και που χρησιμοποι-ούνται και ως... μαντήλια. Μια εφημερίδα που κυκλοφορεί κάθε έκατό χρόνια. 'Η «Βασιλική», εφημερίδα που κυκλοφο-ρούσε σ' ένα αντίτυπο. 'Η έμπνευσις έ-νός 'Αμερικανού ζα-χαροπλάστου. Πως συνεδύαζε την πνευματική με τη σωμα-τική τρεφή. 'Η εφημερίδα—γλύκισμα!

Τα παράδοξα της δημοσιογραφίας δεν περιορίζονται μονάχα στις εφημερίδες των τυφλών, των οποίων τα γράμματα είνε έκατα για να διαβάζονται με την άφή, ούτε και στη λαθρόβια εφημερίδα των λαποδυτών που έξεδιδετο άλλοτε στη Νέα 'Υόρκη και παρομοία της όποιας έκοιδετα σήμερα στο Σικάγο από τους λαθροεμπόρους των νοικοκυμιατών.

'Υπάρχουν ακόμα πιο παράδοξα δημο-σιογραφικά κατασκευάσματα, από τα ό-ποια αξίζει ν' αναφέρουμε μερικά.

Στη Ν. 'Υόρκη, π.χ., κυκλοφόρησε προ-όλιγον έτών, επί άρκετό καιρό, μια μικρή εφημερίδα, η όποια τυπωνόταν έπάνω σε... λεπτό ύφασμα. Μετά το διάβασμα, ο ανα-γνώστης μπορούσε να την πλύνει και να τη χρησιμοποιήσει για... μαντήλι!

Στο Παρισι έπίσης, η «Μεγάλη 'Εφη-μερίδα», η όποια έξεδιδετο άλλοτε, τυπωνό-ταν επί άρκετό διάστημα έπάνω σε λευκό ύφασμα, το όποιο μπορούσε κατόπιν να πλυν-θεί με σαπουνάδα και να καθαριστεί έντελώς, επειδή η μελάνη που χρησιμοποιούνταν για το τυπωμα, δεν ήταν ανεξίτηλος. 'Αν λά-βουμε δε υπ' όψιν, ότι η εφημερίδα αυτή είχε μήκος 1.25 και πλάτος 0.90 του μέ-τρου, θα μπορούσε κανείς περίφημα να φτενίξει από το ύφασμά της 4—5 μαντήλια κι' ένα ποικίμοσος ακόμα!

Στη Ν. 'Υόρκη τυπώματα και κυκλοφο-ρεί κάθε... έκατό χρόνια, την ημέρα της έπετειών της 'Αμερικανικής ανεξαρτησίας, ο «Τετραπύλος 'Εικονογραφημένος 'Ασθός».

Η εφημερίδα αυτή αποτελείται από 8 σελίδες, χωρισμένες σε 13 στήλες, το δε τυ-πωμα της χαρτί είνε τόσο χοντρό, ό-στε το κάθε φύλλο ζυγίζει 15 χιλιόγραμμα! 'Αντίθετα όμως απ' την επιθεώρηση αυτή, η όποια κυκλοφορεί σε εκατομμύρια αντίτυπων, η «Βασιλική 'Εφημερίδα», που έβγαινε στην Πετρούπολη αναλωρούμενη σ'... ένα μόνο αντί-τυπο, προσομοιώνει για τον Τσάρο. 'Ηταν δηλαδή κάτι παρόμοιο με την «'Αποκατονομή 'Ευθεωρήσει της Βιέννης, η όποια τυπωνόταν σε τρία αντίτυπα, απ' τα όποια το ένα το έπαιρνε ο αυτοκράτορας, το άλλο ο αρχικαγκελάριος και το τρίτο ο ύπαυργος των 'Εξωτερικών.

Όσα σας είπαμε ως τώρα, είνε βέβαια άρκετα περίεργα, έκατο όμως που φτάνει μέγιστο έξωφρενισμός, είνε ότι ένας... ζαχαροπλά-στης—ποιητής απ' τη Βαλτιμόρη της 'Αμερικής έξεδιδε κατόπιν μια εδύχιαστη φιλολογική επιθεώ-ρηση, την όποια μπορούσε κα-νείς, απ' το διάβασμα, να... τη φάει.

Ο ζαχαροπλάστης αυτός είχε κατορθώσει να κατασκευάσει από γλυκιάτη ζύμη, λεπτότατη και άρκετα εύληκτη φύλλα που χρη-σιμοποιούσε για την έκδοση του περιοδικού του.

Το κείμενο κατόπιν το έγρα-φον αναγλυφικά με σκελετάει ει-δικά καλιντογράφη διάβληση, έ-νός άλλου, έπίσης, είδικου καταγι-νόντος με την εικονογράφηση του περιοδικού αναγλυφικά πολ-λύχρωμα και καλλιτεχνικώτατες εικόνες από γύλη—δυο ζαχαρο-πλαστικά μινιμάτα. Κάθε Σαβ-βάτο έκοιτο έξεδιδετο η «Ζα-χαροπλάστης επιθεώρηση», έρε-χαν οι κάτοικοι της Βαλτιμόρης να κατέλιναν το κατάστημα του έφευρετικού ζαχαροπλάστου αδημονώντας να ιδούν το κα-λιντογράφο καλλιτέχνη και να κατα-βροχθίσουν κυριολεκτικώς και με-ταφορικώς το περιεχόμενό του.

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΟΥΤΟΥ

ΤΟΥ L. MARCEL

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

ΑΙ, δὲν πιστεύω ποτὲ στὰ πνεύματα, στὶς ἐμφανίσεις φαντασμάτων, στοὺς μυστηριώδεις κρότους, στὰ κινούμενα ἐπιπλά. Γελούσα μ' ὅλ' αὐτὰ καὶ τὰ θεωρούσα ἀστεία.

Μὰ σήμερα πιστεύω. Πιστεύω χωρίς καὶ νὰ μπορῶ ὅμως νὰ ἐξηγήσω τί ἀκριβῶς εἶνε ὅλ' αὐτά.

Εἶνε ἡ ψυχὴς τῶν νεκρῶν ποὺ ξαναγυρίζουν; Εἶνε ἐμφανίσεις πονηρῶν πνευμάτων; Τί εἶνε, Θεέ μου;...

Καὶ τώρα ἀκούστε τὴν ἀφήγησί μου. Ἀκούστε τί εἶδα μὲ τὰ ὀφθαλμοὺς μου τὰ μάτια:

Ὁ φίλος μου Δ... εἶχε ἐγκατασταθεῖ πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ σ' ἕνα μικρὸ σπίτι, στὴν δεκάτη ὁδὸν περιφέρειαν τοῦ Παρισιῶ. Τόσο αὐτός, ὅσο καὶ ἡ γυναῖκα του, ἦσαν πολὺ εὐχαριστημένοι στὴν ἀρχὴ ἀπὸ τὴ νέα τους κατοικία. Ἐπειτα ἀπὸ λίγες μέρες ὅμως ποὺ τὸν συνάντησα, μοῦ εἶπε προμαγεμένος:

— Ἀχ, δὲν ξέρεις τί πάθαμε, φίλε μου.

— Τί πάθατε; ρώτησα ἀνήσυχος.

— Τὸ σπίτι μας εἶνε στοιχειωμένο!

Ἐγὼ γέλασα δυνατὰ. Δὲν περιμένα ποτέ, διὰ ὁ φίλος μου, ὁ τόσο λογικὸς καὶ σοβαρὸς, θὰ πίστευε σὲ φαντάσματα.

— Μὴ γελᾷς, μοῦ εἶπε ἐκεῖνος. Εἶνε φοβερὸ αὐτὸ ποὺ πάθαμε.

Τὸ σπίτι μας εἶνε πραγματικῶς στοιχειωμένο.

— Καὶ πῶς τὸ ἐξακριβώσατε αὐτό; τοῦ εἶπα.

— Ἀκούσε: Μιά μέρα, καὶ τὰ τρία μας ρολόγια, τὸ δικό μου, τὴς γυναῖκας μου καὶ ἕνα μεγάλο ποὺ ἔχουμε στὸν τοῖχο, ἐνῶ χτυποῦσε μεσημέρι, ἔδειχναν τρεῖς μ. μ. Τὰ διορθώσαμε ἀμέσως, ἀλλὰ μετὰ μιὰ ὥρα, πάλι ἔδειχναν τρεῖς μετὰ τὸ μεσημέρι.

— Χωρὶς ἄλλο, εἶπα, κάποιος φανοῦρ σὰς ἔκανε αὐτὸ τὸ ἀστεῖο.

— Ἀδύνατον. Δὲν ἦταν κανεὶς ἄλλος στὸ σπίτι, ἐκτός ἀπὸ μένα, τὴν γυναῖκα μου καὶ τὴ γριὰ μας ὑπηρετριά, μιὰ λαμπρὴ, μιὰ πιστὴ γυναῖκα, ποὺ τὴν ἔχουμε χρόνια στὸ σπίτι μας. Ἀλλοστε αὐτὴ τρῶμαξε περισσότερον ἀπὸ μᾶς γιὰ τὸ ἀνεξήγητο αὐτὸ ἐπεισόδιο, ὥστε ἔβλαψε, ἔκανε τὸ σταυρὸ τῆς καὶ ἔλεγε:

«— Κάτι κακὸ θὰ συμβῇ στὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα!...»

— Σὰς συνέβη πραγματικῶς τότε;

— Περιμένα μ' ἀγωνία ὡς αὐτὴ τὴν ὥρα. Ἡ γυναῖκα μου μάλιστα δὲν μ' ἄφησε νὰ πάω στὴν ἐργασία μου. Κι' ἔμεινα μαζί της.

Ἐξάρνα, ἐνῶ καθόμαστε στὴν τραπέζια καὶ οἱ τρεῖς, ἀκούσαμε ἕνα τρομερὸ θόρυβο στὴν κουζίνα. Πῆγα ἐκεῖ, ἀκολουθούμενος ἀπ' τὴν γυναῖκα μου καὶ τὴν ὑπηρετριά μας καὶ εἶδαμε...

— Τί εἶδατε;

— Εἶδαμε τὰ πιάτα καὶ τὰ ποτήρια νὰ πετιοῦνται μόνον αὐτὴ τὴν ὥρα, νὰ πέφτουν κάτω καὶ νὰ γίνονται χίλια κομμάτια, σὰν νὰ πάλυναν ἐκεῖ μέσα ἀόρατα πνεύματα καὶ νὰ ἔρχονταν τὸ ἕνα ἐπάνω στὸ ἄλλο τὰ διάφορα σκεύη. Ἐπειτα ἀπὸ λίγο, ἔγινε ἡσυχία.

Ἀλλὰ ἐμεῖς εἴμαστε περὶ ἀνίστατοι.

— Καὶ ξανάγινε τότε ἄλλο φοβερὸ καὶ μυστηριώδες στὸ σπίτι σας;

— Χθὲς πάλι, τὰ ρολόγια, ἐνῶ ἦταν βράδυ, ὁπότε ἡ ὥρα, ἔδειχναν μεσάνυχτα.

— Καὶ τί ἔγινε τὰ μεσάνυχτα;

— Ὁ Θεέ μου! Ὅταν σήμειον μεσάνυχτα, ἡ γυναῖκα μου καὶ ἐγώ, κοιτάσαμε διὰ χέρι νὰ μᾶς χτυποῦν δυνατὰ στὸ στήθος! Συγχρόνως εἶδαμε κατατρομαγμένοι, μέσα στὸν μεγάλο καθρέφτη ποὺ εἶνε στὴν κάμαρά μας, νὰ προβάλῃ μιὰ ἀκαθόριστη μορφή λευκὴ, σὰν σὺννερο. Τὴν ἴδια στιγμή ἤρθε ἡ ὑπηρετριά μας πανικόβλητη καὶ μᾶς εἶπε, διὰ ἔξαρνα τὴν χτύπησε καὶ αὐτὴ μέσα στὸν ἱστίο τῆς ἕνα βαρὺ χέρι καὶ ἐνῶ ἀνοίγει τὰ μάτια της, εἶδε νὰ περναῖ ἀπὸ μπροστὰ τῆς ἕνα λευκὸ φάντασμα...

— Εἶνε πράγματι πολὺ παρὰ τὸ ὅλ' αὐτά, εἶπα στὸ φίλο μου, γι' αὐτὸ φοβόμαι μήπως καὶ ἡ γυναῖκα σου καὶ ἐγὼ καὶ ἡ ὑπηρετριά σας πάθατε καμμιὰ μαζαδικὴ ὑποβολή.

— Δὲν ξέρω τί συμβαίνει ἀκριβῶς, μοῦ ἀπάντησε ὁ φίλος μου. Τὸ βέβαιον ὅστόσο εἶνε, διὰ δὲν μποροῦμε περὶ νὰ μείνουμε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Ψάχνω νὰ βρῶ ἕνα μικρὸ διαμέρισμα, γιὰ νὰ μετακομίσουμε ἀμέσως.

— Καὶ δὲν μοῦ λές, ρώτησα τὸν φίλο μου, τὰ πνεύματα δὲν σὰς

ἔδωσαν κανένα ἄλλο... ραντεβού;

— Ἀλλοίμονο, μοῦ ἀποκρίθηκε ὁ φίλος μου, τὰ ρολόγια μας τὴν ὥρα στὴν δὴν τὸ ἀπόγευμα, ἔδειχναν πάλι δέκα.

— Ὡστε, σὺς δέκα ἀπάνω θὰ ἔχετε πάλι φασαρίες;

— Ἀ, ὅχι, ὅχι. Ἄν δὲν ἔχω βρεῖ ὡς αὐτὴ τὴν ὥρα αὐτὴ θὰ πάω τὴν γυναῖκα μου καὶ τὴν ὑπηρετριά μου καὶ θὰ πάμε νὰ μῶμε με στὸ ξενοδοχεῖο.

— Σὲ παρακαλῶ, φίλε μου, τοῦ εἶπα, ἀφήσε με νὰ ἔρθω στὸ σπίτι σου στὶς δέκα. Εἴμαι περιέργος νὰ ἰδῶ τί θὰ γίνῃ.

— Δὲν φοβόσαι;

— Δὲν φοβόμαι. Κάνε μου τὴ χάρι νὰ μὲ δεχτῇς. Κι' ἐνῶ ὅτε ἐσύ, ἡ γυναῖκα σου καὶ ἡ ὑπηρετριά σου, εἶστε ἀπάνω νὰ μῶνε στὸ σπίτι μου. Εἴμαι πρόθυμος νὰ σὰς φιλοξενήσω.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, ἀπάντησε ὁ φίλος μου. Σὺς δέκα ἔσὲ σὲ περιμένουμε.

— Ὁ Θεέ μου, εἶπα, ὅχι, ὅχι. Ἀλλὰ νὰ ἰδῇς ποὺ ἀπάνω δὲν θὰ γίνῃ τίποτε.

Στὶς δέκα παρὰ εἴκοσι, πῆγα στὸ φίλο μου. Τὸν βρήκα νὰ μένει μὲ τὴν γυναῖκα του στὴν τραπέζια τους. Μαζὶ τὸν βρισκόταν καὶ ἡ ὑπηρετριά τους.

Κι' οἱ τρεῖς — πρὸ πάντων ἡ ὑπηρετρία — ἦσαν χλωμοὶ ἀπ' τὸ φόβο, περιμένοντας πάλι νὰ συμβῇ κάτι τὸ ὑπερφυσικόν. Ἐγὼ προσέθηκα νὰ τοὺς δώσω θάρρος.

— Εἶνε ντροπὴ, τοὺς εἶπα, νὰ πιστεύετε στὰ φαντάσματα. Πάθετε μιὰ μαζαδικὴ παραισθήσις. Ἀκούστε με, καὶ κατὰ ἔξω ἀπ' αὐτὰ.

Ἐγὼ διαβάσαμε πολλὰ. Ἡ αὐτοψυχοβολία...

Ἐξάρνα, τὸ ρολόι τοῦ τοῖχου ἄρχισε νὰ χτυπά. Ἦταν ἡ ὥρα δέκα.

Ἡ γυναῖκα τοῦ φίλου μου ἔρωσε κοντὰ στὸν ἄντρα της. Ἡ ὑπηρετρία σταυροκοπήθηκε.

— Ἐλστε ἀστεῖο, εἶπα, μὴν ἀλήθεια, εἰστε ἀστεῖο! Ἐγὼ δὲν πιστεύω τίποτε, δὲν φοβόμαι τίποτε...

Αὐτὴ τὴ στιγμή, ἕνας δυνατὸς κρότος ἀκούστηκε καὶ τὸ τραπέζι ποὺ ἦταν στὴ μέση τοῦ δωματίου σπρώχθηκε πρὸς τὸν ἄντρα καὶ σὰν νὰ ἦταν κάτι ζωντανόν, ἤρθε καὶ ἔπεσε ἐπ' ἐνός μου. Τὸ ἔστρωσα μὲ τὰ χέρια μου, ἀλλὰ τὸ τραπέζι δὲν ἀποκομίστηκε. Τὸ ἐννοεῖται βαρὺ καὶ βαρὺ ἐπάνω μου...

Στὶς φωνὲς τῆς γυναῖκας τοῦ φίλου μου καὶ τῆς ὑπηρετρίας, τρεῖς οὐ γέγονε.

Ὁ φίλος μου, προσπαθῶν νὰ μὲ ἀπαλλάξῃ ἀπ' τὸ τραπέζι, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε καὶ ὥστε νὰ τὸ μετακινήσῃ. Εἶχε γὰρ βαρὺ σὰν σίδηρο.

Ἐξηγήσαμε στοὺς γείτονες τὸ συμβῆναι καὶ σπράξουν τὸ τραπέζι ἀπ' τὸν δρόμον.

Τότε ἕνας ἀπ' τοὺς γείτονες φώναξε:

— Ἄν εἶσαι πνεῦμα, σ' ἐξορκίζω σ' ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ φύγῃς ἀπ' τὸ τραπέζι!

Τότε τὸ τραπέζι ἀλάφρωσε ἔξαρνα καὶ μπόρεσα ν' ἀπαλλάξω ἀπ' τὸ βάρος του.

— Βλέπεις, μοῦ εἶπε ὁ φίλος μου, βλέπεις διὰ εἶχα ὄρα;

— Τὸ ξέρουμε, διὰ αὐτὸ τὸ σπίτι εἶνε στοιχειωμένο, μᾶς ἔδειξε καὶ μὴ γελῶναι. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ ἐδῶ πάλιν καὶ πάλιν. Γρήγορα ἢ ἀργά, τὰ φαντάσματα θὰ ἐμφανιστοῦν καὶ θὰ τὸν ἀνὰ κάσουν νὰ φύγῃ.

— Καὶ βέβαια θὰ εἶνε στοιχειωμένο τὸ σπίτι αὐτό, εἶπε ἕως τὸν παῖδα κῆρυς, ἀπὸ τὸ χροῖμα τῶν, σκωτάσαν ἐδῶ κάποιον...

— Μπᾶ, εἶπε κάποιος ἄλλος, δὲν εἶνε βέβαιον αὐτό.

— Κι' ὅμως οἱ νεκροὶ δὲν ἔρχονται, ἐπεὶ εἶνε ὁ πρῶτος. Καὶ δὲν ἔρχονται, ἀν δὲν λάβουν ἐκδίκησι.

— Καὶ τί φταίμε ἐμεῖς, εἶπε ἡ γυναῖκα τοῦ φίλου μου.

— Πολλὴ ἀνότητα πνευμάτων, μουμυοῦσιν ἐγώ.

Αὐτὴ τὴ στιγμή, τὰ φῶτα ἐσθίονταν ἔξαρνα. Καὶ μέσα στὸ σκοτάδι, ἀκούσαμε καθαρὰ παρὰ τὸν κρότον, νοιώσαμε κατὰ τὸν πόδα νὰ φανοῦν ἐπάνω στὰ πόδια μας καὶ χέρια παγερὰ ν' ἀγγίζον τὰ χέρια μας.

Στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἀκούστηκε τότε μιὰ φωνὴ φάνη πνεύματος τοῦ κακοῦ καὶ τῆς συμφορᾶς!...

Ἐγινε πάλι ἡσυχία. Μὰ σὲ λίγο μερὰ φανοῦσαν γράμματα

Εἶδαμε τρομαγμένοι νὰ προβάλῃ στὸν καθρέφτη μιὰ ἀκαθόριστη μορφή...

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΠΩΣ ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ὁ Ὀκτάβιος Μιρμπὸ καὶ τὰ λευκοῦδια τοῦ κῆπου του. Μωρίς Ντοναί, ὁ «Παρισινότερος», ἀλλὰ καὶ... ἀσκητικότερος τῶν συγγραφέων. Πῶς ἐργάζεται. Ἡ κριτικὴ τῆς σύζυγου του. Ἡ εἰρηνικὴ ζωὴ τοῦ Μαρσέλ Πρεβό. Τὸ σύστημα τῆς ἐργασίας του, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Δημοσιεύουμε σήμερα μερικὲς ἀκόμα λεπτομέρειες ἀπ' τὴ ζωὴ διαφόρων διασημῶν ξένων συγγραφέων.

Χαρακτηριστικὸν σχετικῶς εἶνε, διὰ πολλοὶ ἀπ' τοὺς δημοστούς ξένους συγγραφεῖς ἀπασχολοῦνται μὲ τὴν κριτικὴν, ἡ ὁποία τοὺς δίνει μιὰ πρώτης τάξεως εὐκαιρία νὰ ξεκουράσουν τὸ πνεῦμα τοὺς ἀπ' τὴν κοπιώδη καὶ ἐξαντλητικὴν διασπορὰν τῆς ἐργασίας.

Ὁ δραματικὸς συγγραφεὺς Ὀκτάβιος Μιρμπὸ, λόγου χάριν, ἔμεινε πάντοτε στὴ γοητευτικὴ ἐπαυλὶ τοῦ κοντὰ στὸ Παρισί, καὶ περνοῦσε τὸν καιρὸ τοῦ πότε σιμμένους πάνω ἀπ' τὰ χειρόγραφα του, μέσα στὸ σπουδαστήριόν του, καὶ πότε περιτοιχόμενος τὰ λευκοῦδια τοῦ κήπου του, κλαδεύοντάς τα, ποτίζοντάς τα, παρακολουθώντας ἐν γένει, μὲ στοργή, τὴν ἀνάπτυξίν τοὺς, τὸ δροσερὸ καὶ μυροδόλον ἀνθισμὸν τοὺς.

Ὁ Ἀλφρέδος Καπὺς, ὁ λεπτὸς κομμοδιωγράφος, εἶχε ἐπίσης μιὰ ὁραίαν ἐπαυλὶν στὴν Τυρένη, στὴν ὁποία διέμενε τοὺς περισσότερους μῆνες τοῦ ἔτους. Καὶ ὅλο μὲν τὸ ἀπόγευμα ἐγράφε τὰ θεατρικὰ του ἔργα. Τὸ πρωὶ τοῦ ὅμως τὸ περνοῦσε περιτοιχόμενος τὸν κήπον καὶ ἐπιστατώντας τὴν καλλιέργειαν τῶν κημιῶν του.

Κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ Μωρίς Ντοναί, ὁ συγγραφεὺς τῶν σατυρικῶν θεατρικῶν ἔργων, καὶ ὁ Παρισινότερος τῶν Γάλλων λογιῶν, ὅπως τὸν ἀνόμαζαν, ἕνα—δύο μῆνες τὸ χρόνο ἔμεινε στὸ Παρίσι.

Τὸν περισσότερο καιρὸ τοῦ τὸν περνοῦσε σὲ μακερὰ ἀπ' τὴν θορυβώδη πρωτεύουσαν, σὲ μιὰ ἀγροτικὴ περιφέρειαν στὸ Ἀγκάλ, ὅπου εἶχε μιὰ ιδιότυπὴν ἐπαυλὶν. Ἐκεῖ ἐργαζόταν συνήθως ἀπ' τὴν ἀνοιξὶ ὡς τὸ φθινόπωρον, ἔχοντας μπροστὰ τοῦ τὴ μαγευτικὴν θέαν τῆς θάλασσας καὶ τοῦ κάμμου μὲ τὰ ἀπαράτητα περιβόλια του.

Τὸν χειμῶνα ὅμως τὸν περνοῦσε στὸ Μελὲν σὲ μιὰ ἐπαυλὶν τοῦ πεθεροῦ του, μέσῃ σὲ βαθύκαμα δάση. Στὴν ἀσκητικὴν ἐκείνη διαμονήν του, ὁ Ντοναί φοροῦσε πάντα τὸν περισσότερο καιρὸ τοῦ τὸν περνοῦσε σὲ μακερὰ ἀπ' τὴν θορυβώδη πρωτεύουσαν, σὲ μιὰ ἀγροτικὴ περιφέρειαν στὸ Ἀγκάλ, ὅπου εἶχε μιὰ ιδιότυπὴν ἐπαυλὶν. Ἐκεῖ ἐργαζόταν συνήθως ἀπ' τὴν ἀνοιξὶ ὡς τὸ φθινόπωρον, ἔχοντας μπροστὰ τοῦ τὴ μαγευτικὴν θέαν τῆς θάλασσας καὶ τοῦ κάμμου μὲ τὰ ἀπαράτητα περιβόλια του.

Ὁ Ντοναί εἶχε μεγάλη σημασίαν στὶς κρίσεις αὐτῆς τῆς γυναῖκας του, ἔχοντας ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτοῦ ὁδηγεῖ καμμιὰ φορὰ σὲ ἀλάφρυντες παρατηρήσεις.

Τὸ ἀπόγευμα οἱ δύο σύζυγοι ἀφίκανε τίς δουλειὰς τοὺς γιὰ νὰ παίξουν στὸ πᾶν κανένα κομμάτι τοῦ Μπετόδεν ἢ τοῦ Μόζαρτ, ὅπου ἡ δούσα νὰ βάλῃ μὲ τὸ χρυσόκαζανον χορὰν τῆς τοῦς γριῶν λόφους. Τὴν ὥρην ἐκεῖνη ἔπαιζαν ἕνα σύντομον περὶ τοῦ ἐξοχίου καὶ ἐγδοῖσαν στὸ σπίτι τοὺς τὸ ἀποδορὰν, φορτωμένον κεράσιον, φρούτων καὶ ἄγρια μούρα.

Στὶς δέκα τὴ νύχτα περὶ, σὰν καλὸς ἀνθρώπος ὁ Ντοναί τὸ Παρισινότερος τῶν Γάλλων συγγραφέων, ἀλάφρυνε καὶ κοιμήθηκε ἡ σιγὴ καὶ εὐχαριστήμενος.

Ἀλλὰ καὶ ὁ συγγραφεὺς τῶν σκανδαλιωδῶν μυητορημάτων τῆς γυναικείας ζωῆς Μαρσέλ Πρεβό, περνᾷ μιὰ ζωὴ ἐντελὲς οὐλογοῦν, ἀσκητικὴ θὰ ἀποφασίσῃ νὰ πῇ κανεὶς. Τὸν περισσότερο καιρὸ τοῦ ζεῖ σ' ἕνα ἐξοχικόν, ἀπὸ τὸν ὁμοῦ σπῆν, στὸ Μπαρ.

Ἐργάζεται καὶ αὐτὸς μεθοδικώτατα ἀπ' τίς ὁκτὼ ἀπογεύματα—τὸ πρωὶ ὡς τὴν μετὰ τὸ μεσημέρι. Τὸ ἀπόγευμα τοῦ τὸ ἀφιερώνει στὴν παρακολούθησιν τοῦ καθημερινῆ καὶ περιοδικοῦ τύπου, στὴν ἀλλοφροσύνην καὶ ἐκδορῆς.

Τὸν λίγο καιρὸ ποὺ μένει στὸ Παρίσι, ὁ Πρεβό δὲν μπορεῖ νὰ ἐργασθῇ πνευματικῶς. Καὶ μόνον μιὰ μέρα, τὴν μερὰ ποὺ γράφει τὸ συνηθισμένον του ἐβδομαδιαῖον ἄρθρον γιὰ τὸ ἀντικείμενον, κατορθώνει νὰ κλεισθῇ στὸ σπίτι του καὶ νὰ ἐργασθῇ.

ΤΟΥ ΦΡΑΝΣΙΣ ΖΑΜ

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

(Ἀφιερωμένα στὴν κόρη του).

— ΔΑΚΡΥΑ

Ὁ! τὰ δάκρυα τῆς χαϊδεμένης μου μικρούλας! Ἐξάρνα πᾶν τὸ ἀσυνήγηστο πόθος τῆς, σχηματίζεται μιὰ πτυχὴ, ὅπως ἐπ' αὐτὸν τὴν ἡμέραν. Τὸ μέτωπό της ἔσκαρται, τὰ μάγουλά της χαλαρώνονται κοντὰ στὴ μὴτη, τὸ στόμα της ἀνοίγει σὰν νὰ μὴν ἦταν περὶ ποτὲ νὰ ξανακλείσῃ. Τὰ χέρια της καὶ αὐτὰ ἀνοιγοκλείνουν, πνιγνύονται στὸν ἀέρα καὶ μιὰ μελωδία φωνῆς ἀκολουθεῖ τοὺς μικροὺς συγκατακίβνους τῆς λυγμῶν...

Ὁ! πόσο εἶνε ἄγνη!

Τῆς λένε:

— Στάτα, μικρὸ μου, σόψαι!...

Μὰ αὐτὴ ζητεῖ τῆς μάνας τῆς τὸ στήθος γιὰ νὰ βυζάξῃ καὶ ἡ φωνὴ της γίνετα πρὸ προστατευτικῆς καὶ πρὸ κληνιάρας.

Καὶ τότε, στὴν ἄκρην τοῦ ματιοῦ της φαίνεται νὰ λάμπῃ τὸ πρῶτον δάκρυ.

Ὁ, παιδί μου! Ὅπως ἐφιλοσόφησα γιὰ τὸ πρῶτον χαμόγελο τοῦ καὶ ποῦν, ἔτα θὰ φιλοσοφῶ καὶ γιὰ τὸ πρῶτον σου τὸ δάκρυ.

Ἀργότερα θὰ σὲ διδάξουν, διὰ ἡ γῆ, ἀπὸ ἐπρόσθαλε τὸ Δημοῦ τῆς, γιὰ κάποιον καιρὸ δὲν ἦταν, παρὰ ἕνα δάκρυ ποὺ κυλοῦσε στὰ ματόφρυλά τ' οὐρανῶν.

Μὰ ποῦ καὶ ἦσαν τάχα τὰ πρῶτα δάκρυα ποὺ χύθηκαν πάνω στὴ γῆ;

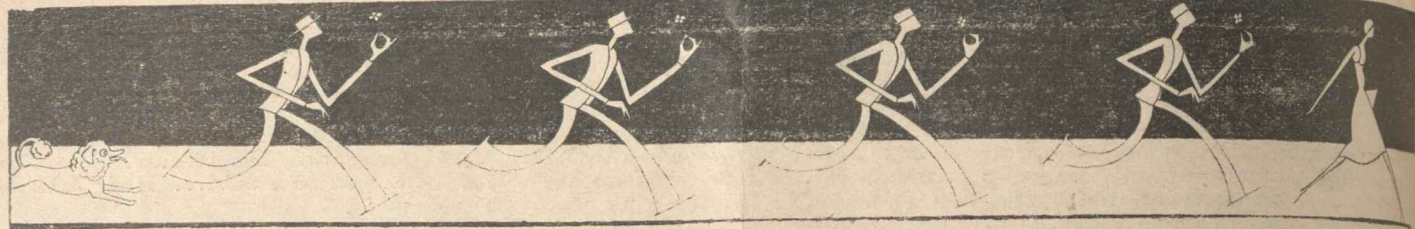
Φοβόμαι—ὄχι μὴ!—μὴπως μέσα στὴ σκληρότητα τῆς καρδιάς τῶν ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐά, γιὰ πολλὴν καιρὸ, κατὰ πᾶν τὰ δάκρυά τους.

Ἀλλὰ—ποὺς ἔχει;—ἴσως τὸ σπυλὶ (θὰ μᾶλλον ἀργότερα, διὰ τὸ σπυλὶ εἶνε καὶ πιστὸ καὶ ὑποταγμένον) ἄμα κατὰλαβε τὴ θλίψη ποὺ οἱ κύριοι τοῦ ἔχον προξενεῖ στὸ Θεό, ἔβλαψε μέρα στὴν καλὴν του.

Ὁ κόρη μου! Σκέφτομαι διὰ τὰ δάκρυά σου—ὁ πᾶν τὰ βλέπω νὰ ἐξαμύζωνται ἔτσι γρήγορα—θὰ τὰ μαζεύῃ ἕνα—ἕνα ὁ φύλακας ἄγγελός σου, γιὰ νὰ κατὰ ἕνα εὐλογημένον κομποῦλόν...

Ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ μεῖς τίποτε δὲν θ' ἀντάλλαζε νὰ ζωντανὰ αὐτὰ μαργαριτάρια τοῦ παιδιοῦ μου.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΜΑΣ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

(ΜΠΟΡΕΙ ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ Ή ΜΙΑ ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΝΑ ΔΙΑΣΧΙΣΗ ΑΡΓΑ ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΤΟΥΣ ΜΟΥΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΕΥΣΗΣ, ΧΩΡΙΣ ΕΝΟΧΛΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥΣ...)

Γ'

"Αφρησά πάλι τούς συνοδούς μου πίσω καί προηγήθηκα μόνη μου. Πριν προφτάσω να βγώ απ' τὰ Χαντεία στην ὁδὸν Πανεπιστημίου, διὸ νεαροὶ μὲ πήραν τὸ κατόπι. Μὲ περιεργάστηκαν καλά—καλὰ κι' ἀντί, ὅπως οἱ ἄλλοι, νὰ μοῦ μιλῶσιν ἀπ' εὐθείας, ἀρχισαν νὰ λένε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο τὰ λόγια πού εἶχαν νὰ μοῦ ποῦν:

Ο ΠΡΩΤΟΣ.—Πῶς στὸ «Φοῖλ ντ' Ἐτέ»;
Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ.—Πῶς.
Ο ΠΡΩΤΟΣ.—Τί θὰ κεράσεις;
Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ.—Τὸ αὐτόσημο καὶ συμπάντα.
Ο ΠΡΩΤΟΣ.—Σαμπάννα... Ὠραία... Ἐξοχα!... Θὰ περάσουμε εὐχάριστα... πολὺ εὐχάριστα... Θὰ γλεντήσουμε.
Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ.—Θὰ γλεντήσουμε...
Ο ΠΡΩΤΟΣ.—Μά...
Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ.—Τί μά;
Ο ΠΡΩΤΟΣ.—Μόνοι μας θάμιαστε;

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ.—Ποῖς σου τῶπε αὐτό; Ποῖς σοῦπε πῶς θάμιαστε μόνοι μας; Θὰ ρθῇ...

Ο ΠΡΩΤΟΣ.—Ποῖς;
Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ.—Κι' ἡ δεσποινίς. (Ἀπ' εὐθείας σὲ μένα τώρα, ντρίτα καὶ σταράτα:) Δὲν εἶν' ἔτσι, δεσποινίς; Δὲν θάρθετε; Θάρθετε. Ἐμπρὸς λοιπόν, πᾶμε... Σωφὲρ!... Στάσου, σωφὲρ!...

"Ὅσο νὰ σταθῇ διωξὸς ὁ σωφὲρ, προχωρῶ γρήγορα—γρήγορα καὶ τὸς ξεφεύγω. Καὶ οἱ νεαροὶ ἐκουθενῶντάς με μένονι μόνοι μὲ τὰ σχέδιά τους...

Προχωρῶ τώρα πρὸς τὴν ὁδὸν Ἁγίου Κωνσταντίνου. Λίγο πὸ κάτω απ' τὴ διασταύρωσι μὲ τὴν ὁδὸν Σωκράτους, βλέπω διὸ νεαροὺς εὐδώνους νάχωνται ἀπ' τὸ ἀντίθετο μέρος. Φοροῦν χαλὰ ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, δὲν εἶνε συνεπῶς τίς φρουρὰς τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας.

Πρόκειται γιὰ διὸ ἀγρίωμα τοῦ βουνοῦ, τὰ ὁποῖα μόλις μ' ἀντικρίζουν, στέκουν ἐκλαμνύον καὶ μὲ περιεργάζονται. Προχωρῶ ἀδιάφορα.

Οἱ εὐδῶνοι ψιθυρίζουν κατὰ μετὰξ τους, κατὰ πὺ μὲ ἀφορὰ ἀσφαλῶς καὶ μὲ παίρνουν ἑστῶτα. Μὲ κάποιον διαγωγὸν καὶ μ' ἐπιφύλαξι στὴν ἀρχή, ξεθαρραμένον σὲ λίγο κι' ἀποφασισμένον νὰ μ' ἐκπορθήσουν.

"Ὁ δρόμος πὸ κάτω εἶνε σκοτεινός. Αὐτὸ τοῦς δίνει περισσότερον θάρος. Τοποθετοῦνται πλάι μου κι' ἀρχίζουν τὴν ἐφοδο.

Στὴν ἀρχή, ξεροβήχουν... μὲ σημασία.

Πετάνε φράσεις ὁ ἕνας στὸν ἄλλο:

—Ὀυραῖος κυρὸς!
—Φίλους!
—Ρουμάντζα, βοέ.
—Κιρὸς γιὰ ἱέρουτα, Οὐρίστι;
—Ν' ἀγιάσ' τοῦ στόμα σ'.

Εἶνε καιρὸς περὶ νὰ ἐξηγηθῶν καὶ μαζὺ μου. "Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς μὲ σκοπεύει στὸν ἀγκῶνα καὶ μοῦ λέει:

—Ἀκ' σι. Ψτ!... Ἀκ' σι...

—Ἀκ' σι νὰ σ' πῶ.

—Ἀμ' στέκα ντέ... Στέκα ψύχα, νὰ πᾶμι ἀπάνω. Δὲ μ' ἄς μὲτ γιὰ μὲτ;

—Στάσ' ρή. Πονὺλ ζουριλίζην εἶσι ντέ.

Κι' οἷλον καμαρόν'—καμαρόν'... Δὲ σ' λέου δά... Εἶσι γιὰ νᾶσι. Ἀκ' σι... Πῶς σι λέν;

—Ἄλλον κὶ τούτον μαθῆς! Τί μ' ἰλιά σ' πήσαν, ρὲ τσοῦτα; Κουρίσ' πρῶμα νὰ

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

πουρπατάς ἔτσι; θουμνάναχ.

—Γιὰς; Γιὰς μὴ ψύχα κὶ μουλὸγα κὶ πῶτα. Πῆς καὶ παλαιοκονθέντα. Κι' ἀπὲ πᾶμι στὸν Ἰσακουλᾶσιον, πᾶναι πὸνα τραπαμέντου κι' ἀπὲ...

Πρὸς τὸ σύντροφό του:

—Κι' ἀπὲ πὺ θὰ πᾶμι, ρὲ Θανάσ';

Ο ΘΑΝΑΣΗΣ.—Ποῦ ἄλλου; Στὴ κάμαρ'.

—Στὴ κάμαρ'... Κι' βέβαια στὴ κάμαρ'. Ἰέτο' δὲν εἶν' ἀνὴρ;

—Νίς; Τί λές; Ἀμ' μίλα ντέ! Θὲ νάρθ', γιὰ θὰ μᾶς βῆσινε στὴ πιζουπορία ἀπὸψ;

Ο ΘΑΝΑΣΗΣ.—Ἀμ' θάρθ' δά. Δὲ γλέπ' πὺ γιὰς τ' ἔρ' λᾶμα τ'.

Σὲ μένα:

—Ἄντα, οὐρὴ μαλαγᾶνα. Πονηρὴ πῶσι. Ἰέτο' πᾶναι; βαρὺ γιὰ νὰ σὶ παρακαλᾶμι.

Στὸ συνάδελφό του:

—Αὐτοῖνον εἶν', ρὲ Κίτσου. Μᾶς πιδεῦ' τοῦ κοριτσ' γιὰ μᾶς ἀνὰρ' τὰ αἵματα.

Ο ΚΙΤΣΟΣ.—Ἀμ' κὶ σᾶματος δὲν ἀναρ' εἰς ἡμῶν.

Ο ΘΑΝΑΣΗΣ.—Ἀμ' ἰγὼ. Καὶον σῶλον.

Σὲ μένα, ἀπλώνοντας τὸ χέρι του:

—Νά, πᾶσι νὰ βιδωθῆς κὶ νὰ καταλῇς! Ἰγὼ κᾶν σαράντα, κᾶν πνήντα γράδα πηχά. (Πηχά τας τὴ φωνὴ του). Ντληαδὴ τοῖς κὶ πᾶναι, ρὲ κὶ ὡ'.

Μᾶς τσουρούφλως.

Δὲν μπορῶ νὰ κρατηθῶ.

Σὰν ἕνα τεράστιο κύμα, πλημμύρα ἀσφυκτικῶν χειμαρρῶν ἀσφυκτικῶν ἀνεβαίνον τὰ γέλια σὲ λᾶμα μου καὶ μὲ πνίγουν.

"Ἄν δὲν γελᾶσαι, θὰ σκάσω.

Καὶ γελῶ. Γελῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, μὲτ' ὅλην τὴν ψυχήν μου, ὅλην τὴν δύναμίν μου.

Εὐτυχός, ὁ δρόμος εἶνε σκοτεινός καὶ ἔρημος, ἀπορητικά, θὰ εἴχαμε σούσουρο.

Ἦ... γενναία φρουρά μου ἔχει σταθεῖ ἀντίμου σὲ πᾶν καὶ ἀπορεῖ καὶ ἐξίσταται. Βλέπουν διωξὸς τοῦς εὐδῶνους καὶ πᾶν οὐν τὶ μοῦ συμβαίνει καὶ εἶνε ἥσυχος.

Στὸ κάτωτῃς γραφῆς, ἕνας εὐδῶνος, ἕνας βοήθησος μου, εἶνε χίλιες φορές προσημειωμένος ἀπὸ ἕναν ἐπελοιστημένον ρεῖζο.

Ἐκεῖνοι πὺ τᾶχουν χάσει κυριολεκτικῶς, εἶνε οἱ ἀρεῖς δὲν μου, οἱ διὸ ἀγαθοὶ εὐδῶνοι. Στέκουν καὶ μὲ κυττᾶνε σατυρτικῶς, σὺν νάχουν μαμαρῶσεις. Δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν γιὰ τίς ῥιζᾶς ἔτσι. Εἶμαι πρελλή γιὰ τὰ σῖδερα ἡ μεθυμένη;

Πάντως εἶνε αἰγούρι πειὰ γιὰ ἕνα πρῶμα. "Ὅτι εἶνε ἕνα πρῶμα, νὰ μὴν εἴμαι μὴ πεταλοῦδα τῆς νύχτας, πρῶμα κὶ ἀποπῶν.

Ἀπ' τὴν οἰκτὴρ αἰσθὴσιν πᾶν τοῦς βγάει ἕνα δὲ πρῶμα νεργάτως τοῦ «Μπουζέτου». Γιὰ νὰ δόσῃ ἕνα τέλος σὲ ἕνα πρῶμα.

Μὲ πλησιάζει, βγάει τὸ καπέλλο του καὶ μοῦ λέει, προσποιοῦμενος τὸν ἀγνωστό:

—Δεσποινίς, θέλετε νὰ σᾶς συνοδεύσω;

—Πολὺ εὐχαρίστως, κύριε, ἀπαντῶ.

Περνῶ τὸ χέρι μου σὲ χέρι του κι' ἀπομακρυνόμεθα.

Οἱ εὐδῶνοι, νομίζοντας πὺς ἕνας πολίτης, ἕνας ἐλμοκοντόρος τοῦς πήρε τὴν ἐλεγχμένην μέσα ἀπ' τὰ χέρια τους, ἀγριοῦν.

Ρουθουνίζον, μουγκρίζον, μουγκρίζον, βλασφημῶν:

—Τ' πῆρι οὐ δύνανται τοῖν πατιροῦν, τοῦ τοιζέρ'!...

Καὶ χωρὶς νὰ χάσουν καιρὸ, ἐφομοῦν.

Ἀπειλεῖται παργή!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

ΟΙ ΙΤΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΡΘΟΥΡΟΣ ΓΚΡΑΦ

ΤΟΥ Κ. ΚΩΣΤΑ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑ

ποιητής αὐτός, ὁ ὁποῖος ἔχει ὄνομα κάθε ἄλλο παρὰ ἰταλικὸ κι' ὁ ὁποῖος γεννήθηκε στὰς Ἀθήνας, εἶνε ἐν τούτοις γνήσιος Ἰταλός. Γιὰ τὴ γέννησιν του μάλιστα στὴν πρωτεύουσά μας, ὁ Γκράφ περιφρονεῖται σ' ἕνα ὄραιο τοῦ ποίημα, πὺν τὸ ἔχει μεταφρασμένον στὴ γλῶσσα μας ὁ Κωστής Παλαμάς.

Στὴν περίπτωσι τοῦ Γκράφ ἐφαρμόζεται ἡ θεωρία διὰ τὸ περιβάλλον ἑξασκεῖ μεγάλη ἐπίδρασι στὸν καλλιτέχνη καὶ στὸ λόγιον. Ἐτοῖς ὁ Γκράφ, ὁ ὁποῖος γεννήθηκε καὶ μεγάλωσε στὴν Ἑλλάδα, ἔγινε ὁ κατ' ἐξοχὴν κλασικιστὴς ποιητὴς τῆς Ἰταλίας, ὁ ἄνθρωπος πὺν ζήτησε μὲ τὸ στίχο του νὰ ζωντανεύῃ τὴν ἀρχαιότητα.

Ἀκούστε ἕνα ποίημά του, ἑλληνικῆς ἐμπνεύσεως:

Μέσα στὶς λεῖκες πὺν ψηλόκορμες φαντάζουν χύνει ἕνα φῶς τρεμουλιαστὸ περνώντας τὸ (φωγᾶν).

τ' ἀσφαιμένα κύματα τὴν ἀμμουδιά σκεπάζουν καὶ τὰ περγάρια σὲ γαλὰ παρῶσιν εἶνε χάρη.

Μέσ' στὴν ὁμίχλη πὺν πυκνὴ ἑσπλύνεται στὴ (φύσι).

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

ΞΕΝΕΣ ΓΕΛΟΙ ΟΓΡΑΦΙΕΣ

Ο Γάλλος ποιητής Βερανζέρ (τοῦ Ντουμπλεμάρ).

μπορεῖ νάνα κι' ἀλήθεια—ποῖς γνωρίζει;—
διὸ γυναῖκα ἐστὶν δὲν εἶσαι βέβαια,
μὰ μέλισσα πὺν ἀσπράστα γυρίζει,
μέλισσα ἀριστοκράτισσα πὺν γέρνει
στὴν ἀπαλὴ τὴν χλόη πὺν μύρα στέλλει
κι' ἀπὸ τὸ ῥόδο καὶ τὸ κρίνον παίρνει
κι' ὅλο ρουφᾶ φαρμάκι κι' ὅχι μέλι.

"Ὁ στίχος του εἶνε ἁρμονικός, μὲ φόρμα καλὴ καὶ καλοδοιμένον. Ἡ ποιητὴς του δὲν ἔχει διωξὸς τίποτε πὺν νὰ τὸν κᾶν νὰ μοῖσξῃ μὲ χειμαρρῶ. Εἶνε ἕνα ἥρεμο ῥυθμὸν, ἑσώτερον, πὺν καθρεφτίζει τὴ μελαγχολικὴ καὶ δνειροπόλῃ ψυχὴ του.

Τὰ περισσότερα ποιήματα τοῦ Γκράφ, ὅπως εἶπα καὶ παραπάνω, εἶνε παρμένα ἀπὸ τὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ μυθολογία καὶ φιλοσοφία. Πάνω σ' ἕνα περίφημο ἀρχαῖο ἑλληνικὸ στίχο στιχοῦργησε π.χ. τὸ μικρὸ αὐτὸ ποίημα, πὺν εἶνε γεμάτο λυρικὴ μελαγχολία:

Τ' ἀεχαιο ῥητὸ στὸ νῶν μου ξαναδιαβαίνει
πῶναι σ' ἐμὲ γλυκὸ—στοῦς ἄλλους ὄχι—
(ὁ στίχος μου σωστὰ δὲν ἔρω ἀν τῶχει)
«ποῖον οἱ θεοὶ ἀγαποῦν μικρὸς πεθαίνει».

Ὡ! τί ῥητὸ γεμάτο ἀπ' ἁγίον πόθο,
πὺν μὲ παρηγορεῖ σὺν τὸ θυμῷ μου,
θεῖο τοῦ Ἐρωτα ῥητὸ... Μὰ πῶς λησποῦμαι
πῶς οἱ θεοὶ δὲν μ' ἀγαποῦν σὺν γοῶθω!

"Ὁ Γκράφ ἦταν ἕνας ἀληθινὸς φιλέλληνας. Τὸν ἐγνώρισα στὸ Τορίνο πρὸ πολλῶν χρόνων, γέρο, μὲ τὴ μακρὰ ἀσπρὴ γενειάδα του, πὺν τοῦ ἔδινε μὴ πατριωτικὴ ἐκφρασι καὶ θυμῶνα ἀδόμητῃ τὴν ἐγκάρδια ὑποδοχὴ πὺν μοῦ ἔκαμε μόλις ἔμαθε πὺς ἐρχόμουν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. Τὰ μάτια του ἀστράφταν ἀπὸ εὐχαρίστησι καὶ στὴ γέφυρ μορφῇ του, τὴ γεμάτῃ ἀριστοκρατικῇ γαλήνῃ, ἔλαμψε ἡ χαρὰ σὺν νὰ ξαναζωντανεύαν τὰ παιδικὰ του χρόνια πὺν τᾶχε περάσει κάτω ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολιν, τὴν ὁποία ἔβαλε στὰ ποιήματά του. Ἐνόμιζε γιὰ μὴ στιγμὴ πὺς ξαναγεννοῦσε μὲ τὴ φαντασία στὰς Ἀθήνας, ὅπου γιὰ πρώτη φορὰ τὸν ἐφότισε ὁ χρυσοῦς Ἀττικὸς ἥλιος.

Μοῦ μίλησε γιὰ τὴ νέα Ἑλλάδα, γιὰ τὴν πρόδοί της, γιὰ τὴ ζωὴ τῆς τῆς φιλολογικῆς καὶ μὴ εὐχρήθηκε νὰ φτάσῃ στὴν ἀρχαία τῆς δόξα γιὰ μὴ φορὰ ἀκόμη. Καὶ τὰ μάτια του φαινότανσαν σὺν νὰ δάκρυζαν. Γιατὶ ἀγαποῦσε ἀληθινὰ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ὁποία εἶχε γεννηθεῖ καὶ ἡ ὁποία τοῦ χάρισε τὴν ποιητικὴν ἐμπνευσι.

Δὲν μοῖσξῃ μὲ σαρκιστὸ τραγικὸ τὸ δονετό του αὐτό;

ΤΟ ΚΥΚΛΕΙΟΝ ΑΣΜΑ

Στὴν κυρμένη ἀερογυαλίᾳ σκοταδὶ
ἀρχίνας πάλι ἡ νύχτα νὰ ἐσπλύνῃ
καὶ μὲσ' σ' ἀνίγητα νερά τῆς λίμνης
κάταστροφὸς κύκνος πλέει σὺν τὸ χιόνι.

Στὸ θάνατο σιωπῇ ὁ κύκνος... γένοι
τ' ἀσπρὸ κεφάλι σὺν ὕψος καθρεφτῇ
καὶ τὸ στεγνὸ τραγικὸν γλυκοπαλλεῖ
ἀργὰ, τὸν ἥλιο ἐνὶ κυτᾷ πὺν πέφτει.

Ἀντίλαλος γλυκὸς σὺν κάματο χύνει
τοῦ τραγουδιοῦ τὴν θεὰ μελαγχολία
γέματος ὅλος μουσικῇ γαλήνῃ...

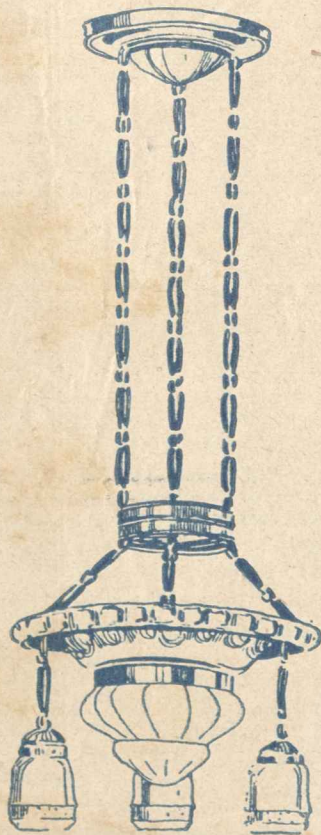
"Ὁ ἥλιος μένει... κάτω ἀπ' τὸ φεγγάρι
καὶ τὸ στεγνὸ τραγικὸν τὴν κεφαλὴν του
καὶ σέβει μὲ τὸ τραγικὸν κι' ἡ καρδιά του.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ποιητὴς τοῦ Ἀρθούρου Γκράφ, ὅπως μοῖσξῃ νὰ τὴν ἀποδώσω μὲ τίς ἀτεχνῆς μεταφράσεις μου, μὴ ποιητὴς ἐμπνευσμένη ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, γεμάτῃ μελαγχολία καὶ πεσσιμῶ. Γι' αὐτὸ ὁ Γκράφ δὲν γέννη

Ἡ Γερμανογαλλικὴ Ἑνωσις ἐρχοστάσιων ἡλεκτρικῶν πολυφῶτων VEREINIGUNG DER DEUTSCH-FRANZÖSISCHEN ELEKTRISCHEN BELEUCHTUNGS KOERPER-INDUSTRIE A.G. γέρει εἰς γνῶσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ κοινοῦ ὅτι δι' ἀνταλλαγῆς καπνῶν ἐπέτυχεν τὴν εἰσαγωγὴν μεγάλῃ ποσότητι ἡλεκτρικῶν λαμπῶν, πολυφῶτων & πλαφονιερῶν. Πλήρη συλλογὴν τούτων ἐκδίδει εἰς τὰ δύο μεγάλα ὑαλοπωλεῖα τῶν Ἀθηνῶν :

ἙΡΜΕΙΟΝ.

ΓΩΝΙΑ ΑΓ. ΜΑΡΚΟΥ & ΚΑΛΑΜΙΣΤΟΣ 27
ΤΗΛ. 24-705

ΔΡ. 485

ΤΙΜΑΙ

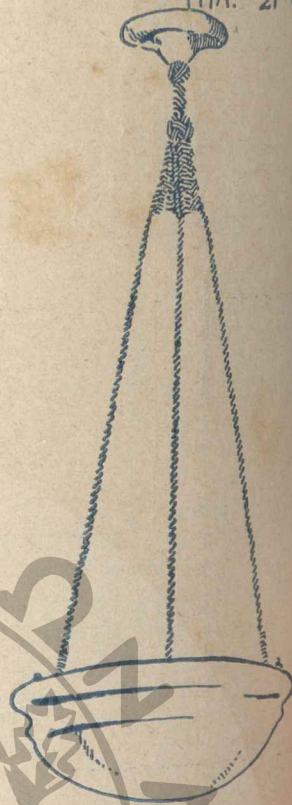
ΔΡ.

1175

ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΙ

ΚΡΥΣΤΑΛ.

ΟΔΟΣ ΔΙΟΛΟΝ ΑΡ 85
ΤΗΛ. 21-110

ΔΡ.

300